

ΝΕΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Από την Έκθεσιν της Διδος ΝΕΛΛΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ).

Δ' ΕΤΟΣ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 2

Νεανιψίφυξί

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ || ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ Χ.Α.Ν. ΑΘΗΝΩΝ || ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ 1934.-ΑΡ.ΦΥΛΛΟΥ 2

ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ἡ ἐποχὴ πού ἑκατομμύρια ἀνθρώπων βρίσκονται μέσα στήν πειθ' βαρειά οικονομική ἀνέχεια καί πού καθένας νοιώθει δίπλα του, μέσα στό πλῆθος πού τόν τριγυρίζει, τόσα χέρια

πού θ' ἀπλωνόντουσαν ἱκετευτικά, ἀν δέν τὰ συγκρατοῦσε κάποια ντροπή, σ' αὐτή τήν ἐποχὴ καί μέσα σ' αὐτή τήν πραγματικότητα, κάποια «μαύρη ἀφροδίτη» ἐπέρασε ἀπό τήν Ἀθήνα βιαστικά καί ἔφυγε, παίρνοντας μαζί της ἀρκετές ἑκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν.

Μά ἐκεῖνοι πού ἐπέταξαν ὄλο αὐτό τὸ χρέμα—συγκεντρωμένο κόπο τόσων ἀνθρώπων—ἐρώτησαν ἄρα γε τὸν ἑαυτό τους ἀν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμουν ; ...

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ ΑΣΥΔΟΣΙΑ

ἐπαναστατισμὸς ἑνὸς ἀνθρώπου, καί μάλιστα ἑνὸς νέου, δείχνει πὼς ὁ νέος αὐτὸς ἔχει μέσα του μιὰ ἔντονη καί εἰλικρινῆ ζωὴ, πού δέν

τὸν ἀφίνει ν' ἀνέχεται κάτι πού τὸ πιστεύει ὡς στραβό.

Αὐτὸ εἶναι, βέβαια, ἀλήθεια ἀναμφισβήτητη, δὲν φτάνει ὅμως, ἀν θελήσῃ κανεὶς νὰ τὸ κάμῃ μοναδικὴ σημαία στὴ ζωὴ του. Τί θὰ λέγατε, λόγου χάριν, γιὰ κείνους πού, θέλωντας νὰ διασκεδάσουν, χρησιμοποιοῦν τὴν προαιώνια «καζούρα» στὴν τάξη ; Ἐπαναστατοῦν κι' αὐτοὶ στό περιβάλλον τους, πού τοὺς φαίνεται ἀνιαρό, βαρετό, ἀλλά... ὑπάρχει βλέπετε κάποιον πολὺ εὐκολογῆτο «ἀλλά...». Ἐπίσης εἶναι γνωστὸ, πὼς ἡ λιακάδα καί ὁ καθα-

ρὸς ἀέρας ἀποτελοῦν πολὺ σπουδαίους παράγοντας γιὰ τὴν υγεία. Πὼς μποροῦν, λοιπόν, μὲ τόσο θαυμάσιο καιρὸ, νὰ κλείωνται στὴ βαρεῖα ἀτμοσφαῖρα τῆς τάξεως ! Τὸ «σκᾶνε», ἐπαναστατικῶ δικαίῳ, καί μεταβάλλονται εἰς περιπατητικούς, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι.

Τέτοιες συνέπειες τοῦ ἐπαναστατισμοῦ δὲν ἔχουν ὅμως καί τόσο... καλὰ ἐπακόλουθα. Καί... ὑπάρχουν καί πολὺ χειρότερες ἀπ' αὐτές !..

ΘΕΑΜΑΤΑ

ν ρωτήσετε σήμερα δέκα παιδιά τί ἰδέα ἔχουν γιὰ τὸν κινηματογράφο, θὰ ἐρῆτε πὼς... ἔνδεκα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ξετρελλαμένα μαζί του. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν παιδί, πού νὰ μὴν τρυπῶνῃ μιὰ φορὰ τοῦλάχιστον τὴν ἑβδομάδα, τὸ

ἀπογευματάκι, μέσα στὴ μεγάλη σκοτεινὴ αἴθουσα ὅπου δὲν βλέπει κανεὶς τὴ μύτη του. Καί ὑπάρχουν πολλὰ πού γιὰ χάρη του—γιὰ νὰ πᾶνε στὸν κινηματογράφο δυό, τρεῖς, ἑσσαρες ἢ καί περισσότερες ἀκόμη φορές—ξοδεύουν ὅ,τι ἔχουν καί—πολὺ συχνά—ὅ,τι... δὲν ἔχουν. Εἶναι καί ἐδῶ κάποια μόδα—κάποια «ρεύματα». Ἐδῶ καί κάμποσον καιρὸ μικροὶ καί μεγάλοι εἶχαν χάσει τὰ μυαλά τους μὲ τὸ ποδόσφαιρο· τώρα δὲν πρέπει νὰ ξαφνιασθῆτε καθόλου, ἀν ἀκούσετε δίπλα σας ἕναν πιτσιρίκο τοῦ δημοτικοῦ σχολεῖου νὰ μιλᾷ γιὰ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ ὡς νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν... μαμὰ του.

* *

Θὰ νομίσατε τώρα πὼς ἤλθε ἡ ὥρα νὰ ἐπαναλάβουμε κι' ἐμεῖς τὸ αἰώνιο τροπάριο : «Νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία, ὁ Εἰσαγγελεὺς, νὰ γίνε-

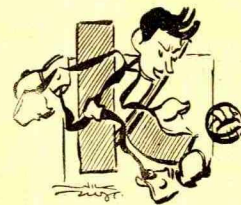
ται έλεγχος τών άνηθίκων θεαμάτων, ν' απαγορευθή ή είσοδος στους άνηθίκους, νά...»

Καλά, καλά, τά ξέρουμε!... "Όλα τά προγράμματα τών κινηματογράφων έχουν έπάνω τήν πληροφορία, πώς τό φιλμ είναι «άκατάλληλον δι' άνηθίκους». Μπορεί μάλιστα, άν τό παρακολουθήσετε, νά ιδήτε πώς είναι ίσως κατάλληλο, και ν' άπορήσετε για τήν υπερβολική εύσυνειδησία τών ανθρώπων αυτών, άν δέν ξέρετε πώς αυτή ή φρασούλα «άκατάλληλον δι' άνηθίκους» είναι άκριβώς «κράχτης», τρόπος για νά δώσουν τό δεκάριχο οί μικροί θεαταί.

"Όπωςδήποτε δέν πρόκειται νά μιλήσουμε για τέτοια μέσα. "Ας φωνάξουν γι' αυτά όσοι συνείθισαν νά φωνάζουν, άν δέν... έδράχνιασαν άκόμη. "Εμείς, νοιώθοντας τά παιδιά φίλους μας, θά θέλαμε μονάχα νά τούς είπούμε δυό λόγια:

—Θέλετε, βρέ παιδιά, νά κινήσθε, μέσα στη ζωή, στην τύχη, στά στραβά, νά πηγαίνετε όπου πάνε οί άλλοι και νά μήν πηγαίνετε όπου δέν πηγαίνουν, σάν νά είσαστε φτιασμένοι από ξύλο, ή θέλετε νά έχετε κάποια δική σας άτομικότητα και κρίση; Τό δεύτερο; "Ε, τότε αφήστε τήν άστυνομία και κυττάξτε τί συνέπειες έχει σέ σ' α, σ τ ή δ ι κ ή σ α σ τ ή ζ ω ή, τó άνηθικό θέαμα πού σ' ας προσ-

φέρουν. Είμαστε βέβαιοι πώς μπορείτε μόνοι σας νά δγάλετε τó συμπέρασμα.

ΤΕΛΜΑΤΑ

άποιος έλεγε πώς οί τεμπέληδες βγαίνουν πάντα κερδισμένοι, ζώντας μέσα στην μακαριότητα τής φύσεώς των, χωρίς νά πολυενδιαφέρονται για τίποτε, και ίσως νά είχε και

δίκιο!

Περισσότερο όμως κερδοφόρα φαίνεται νά είναι ή τεμπελιά... τής σκέψεως, γιατί αυτού του είδους οί τεμπέληδες δέν βλέπουν γύρω τους παρά μιá άπέραντη ήρεμία, πού τούς θυθίζει σέ μιá εύτυχημένη μακαριότητα.

Τώρα, άν ή ήρεμία αυτή μοιάζει με τήν ήρεμία τών τελματωμένων νερών, κι' άν ή τέτοια μακαριότης τούς σπρώχνει—κατά παράξενη άλληλουχία—ν' αντιγράφουν τίς ξένες σκέψεις για νά μπορέσουν νά συγκρατηθούν στη ζωή, αυτό είναι άλλη κουβέντα.

Και νά σκέπτεται κανείς πώς πολλοί από τούς άσσοις αυτούς τής πνευματικής νωθρότητος είναι νέοι!....

ΝΥΧΤΕΣ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ

Μέσ' στό χαμηλοτάβανο, ζεστό μου καμαράκι,
βλέπω πού μπαίνει ή άστραπή απ' τó παραθυράκι,
κι' άκούω τήν άτέλειωτη βροντή τής άστραπής,
και τó χαλάζι πού πηδά στον τσίγγο τής σκεπής·
άέρας έξω και βροχή και κοσμογαλασιά,
και μέσ' στό κρεββατάκι μου χουζούρι, ζεστασιά.

Μά σάν σκεφτώ τής έρημης τής χήρας πού πεινούνε,
και τά γδυμά τους τά παιδιά, πού ξαφνικά ξυπνούνε
απ' τά νερά, πού στάζουνε από τά κεραμίδια,
πού στά βρεμμένα κάθονται τσουβάλια και σανίδια
και σάν τó ψάρι τρέμουνε, τρέμω κι' έγώ, ζαρώνω
και μέσ' στό κρεββατάκι μου τ' δλόζεστο κρυώνω.

Δυμ. Στάης

Longfellow

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

'Ελάτ' έδω, παιδάκια μου, έλάτ' έδω κοντά μου.
Σ' ας άκουσα πού παίζατε στό περιβόλι τώρα
Κ' οί συλλογιές, πού σκότιζαν τόν νού μου τόσην ώρα,
'Εφύγανε κι' ήσύχασε κι' ο νούς μου κι' ή καρδιά μου

Σείς τά παράθυρα του νού άνοίγετε, παιδάκια,
Νά μπαίνει ο ήλιος τó πρωί απ' τή χρυσηή άνατολή,
Και κάνετε τή σκέψη μου νά κελαδηή σάν τó πουλί
Κ' οί λογισμοί νά τρέχουνε σάν καθαρά ρυάκια.

Μέσ' στην ψυχή σας λάμπει φώς, λαλούνε χελιδόνια,
Στή σκέψη σας τρεχάμενο νεράκι μουρμουρίζει·
Μέσ' στη δική μου άνεμος φθινόπωρο σφυρίζει
Και του χειμών' άρχίσανε νά πέφτουνε τά χιόνια.

"Αν μέναμε χωρίς παιδιά, στόν κόσμο τί μ' ας μένει;
'Ο άνθρωπος θέ ν'άτρεμε στη νεκρική του κλίνη,
Και θά φοβόταν πιότερο τήν έρημιά π' άφίνει
'Απ' τó σκοτάδι τó πυκνό του άγνώστου πού πηγαίνει.

"Ο, τι είναι για τά δέντρα μας τά πράσινά τους φύλλα,
Πόχουν τροφή τους καθαρή τó φώς και τ' άεράκι,
Πριν ο χυμός τους, καθαρό κι' δλόγλυκο νεράκι,
Γίνη του δέντρου ο κορμός και τά σκληρά του ξύλα,

Είνε στόν κόσμο τά παιδιά. Με τά παιδιά άνεβαίνει
'Ο άνθρωπος κι' αισθάνεται και τήνε βλέπει πέρα
Μιά φλόγα σέ λαμπρότερη κι' ήλιολουμένη σφαίρα,
Πού δέν τήν βλέπει στούς κορμούς, στη γή σάν κατεβαίνει.

'Ελάτε σείς, παιδάκια μου, πού παίζει' εκεί πέρα,
Και πητε μου κρυφά σ' αυτί τί λένε τά πουλάκια,
Και σάν φυσά ο άνεμος τί λέγει στα κλαδάκια
Στόν ιδικό σας ούρανό, στη φωτεινή σας σφαίρα.

Γιατί ή τρανή σοφία μας και ή δική μας γνώση
Και τά σοφά βιβλία μας, άθώα μου παιδάκια,
Δέν είναι τίποτε εμπρός σ' άθώα σας χαδάκια,
Μπρός στη δική σας τήν χαρά, τήν χάρη σας τήν τόση.

'Απ' όλα τά ποιήματα πού έχουν ειπωμένα,
Κι' απ' όλα τραγουδήσανε οί ποιηταί τραγούδια
Σείς είσθε τά καλύτερα, άθώα μου άγγελούδια,
Γιατί σείς είσθε ζωντανά κι' εκείνα πεθαμένα.

(*Από τó "Αγγλικό)

ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΙΛΓΚ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΑΙ ΓΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία Σόφιας—Ρούστονκ πέραγε μὲ μεγάλη ταχύτητα τὴν στενὴ πεδιάδα τοῦ Ἰσκερ, παραπόταμου τοῦ Δουνάβεως. Τὸ τραῖνο μὲν εἶχε περάσει καὶ τὸ τελευταῖο τοῦννελ, ὅταν σταμάτησε ἀπότομα σ' ἕνα μικρὸ σταθμὸ. Εἶνε τὸ χωριὸ Ἐλιζείνα. Βέβαια ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ μεγάλο χαλκουργεῖο πάνω ἀπὸ τὸν Ἰσκερ, δὲν θὰ σταματοῦσε ὁ σιδηρόδρομος. Καὶ νά, πού κατεβαίνουν μόνο δυὸ ταξειδιῶτες, δυὸ ἀγόρια ἡλικίας δώδεκα καὶ δεκατριῶν ἐτῶν, πού λάμπουν ἀπὸ χαρὰ, ἀφοῦ ἔφθασαν ἐπιτέλους στὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ των. Κυττάζονται :

—Πῶ, πῶ! πῶς εἶσαι, Φρίτς,—λέει ὁ μικρότερος—ἐσὺ εἶσαι, καλέ, μαῦρος σὰν ἀράπης!

—Ἐμ' ἐσύ, Κάρουλε, φαίνεσαι σὰν τὸν θεομαστὴ τοῦ σιδηροδρόμου, ἀπάντησε γελώντας ὁ ἄλλος.

—Καλὰ νὰ τὰ πάθουμε! Ἀφοῦ θέλαμε νὰ στεκόμαστε ἔξω, ὅταν περνούσαμε τὰ τοῦννελ! Ἐκεῖ ἐγίναμε σ' αὐτὰ τὰ χάλια!

—Ἔτσι δὲν μπορούμε νὰ πᾶμε σίτι· θὰ μᾶς ἔπερναν γιὰ...καπνοδοκαθαριστές. Ἔλα, πᾶμε νὰ πλυθοῦμε κάτω στὸ ποτάμι.

Τὰ δυὸ ἀγόρια ἦταν παιδιὰ γερμανῶν μηχανικῶν, πού ἐργαζόντουσαν στὰ χαλκουργεῖα τῆς Ἐλιζείνας. Ὁ πατέρας τοῦ Καρόλου ἦταν ὁ ἀρχιμηχανικὸς Βούλφ, ὁ διευθυντὴς τοῦ μεταλλουργεῖου. Ὁ πατέρας τοῦ Φρίτς, ὁ μηχανικὸς Μάιερ, διηύθυνε ἐπάνω στὸ βουνὸ τὸ μεταλλουργεῖο τῆς Πλακαλίτσας πού προμήθευε στὸ χαλκουργεῖο τὸν περισσότερο χαλκὸ. Ἐνας ἐναέριος σιδηρόδρομος, μάκρους ἐπτά χιλιόμετρων, ἔκανε γρήγορα τὴν μεταφορὰ τοῦ μετάλλου ἀπὸ τὴν Πλακαλίτσα στὴν Ἐλιζείνα.

Τὰ δύο ἀγόρια πῆγαιναν στὴ γερμανικὴ σχολὴ τῆς Σόφιας. Σπανίως ἔβλεπαν τοὺς γονεῖς τους· δηλαδή ὁ Κάρουλος Βούλφ ἔκανε

κάθε Κυριακὴ ἢ ἄλλη μέρα γιορτῆς μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψι σίτι του. Γιὰ τὸν Φρίτς ὅμως ἦταν δυσκολώτερο, γιὰτί ἀπ' τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰσκερ ὡδηγοῦσε ἐπάνω στὸ μεταλλεῖο μόνο ἕνα ἀτελείωτο καὶ ἀπότομο μονοπάτι. Γι' αὐτὸ ὁ Φρίτς πανηγύριζε κυριολεκτικῶς, ὅταν ἐρχόνταν οἱ διακοπὲς τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἀφοῦ πλύθηκαν τὰ δυὸ παιδιὰ, ἀποχαιρτίσθηκαν, ἐπειδὴ ὁ Φρίτς ἔπρεπε νὰ πᾶ ὅσο τὸ δυνατόν πειὸ γρήγορα σίτι του καὶ δὲν πρόφτανε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς γονεῖς τοῦ Καρόλου. Ὁ Κάρουλος ἔτρεξε γρήγορα στὸ σίτι του, ἀφοῦ πέρασε τὸ μικρὸ, ξύλινο γεφυράκι, πού ἦταν ἀπέναντι, κοντὰ στὸ χαλκουργεῖο, ἐνῶ ὁ Φρίτς ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ τὸ ἀπότομο μονοπάτι πρὸς τὸ μεταλλεῖο.

Αὐτὸ τὸ μονοπάτι, πού πέραγε ἀπὸ δασάκια καὶ ρεματιές, διασταυρωνόταν κάπου—κάπου μὲ τὸν ἐναέριο σιδηρόδρομο. Μὲ λαμπερὰ μάτια, κύτταζε ὁ Φρίτς τὸ σύρμα, ἀπὸ ὅπου κρεμόντουσαν τὰ βαγονάκια, ἀνεβοκατεβαίνοντας μὲ μεγάλη ταχύτητα, γεμάτα μέταλλο, ὅταν κατέβαιναν, ἢ ἀδεια, ὅταν ἀνέβαιναν. Αὐτὸν τὸν σιδηρόδρομο τὸν εἶχε ἐγκαταστήσει ὁ πατέρας τοῦ Φρίτς καί, τώρα πού ὁ μικρὸς ἔβλεπε νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν τόσο γρήγορα αὐτὰ τὰ βαγονία, τοῦ φαινόταν σὰν ἀγγελιοφόροι ἀπ' τοὺς γονεῖς του. Τί ὡραία θάταν νὰ μπορούσε νὰ πῆ μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ πού ἀνέβαιναν ἀδεια. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶχε φθάσει στοὺς γονεῖς του!

Εἶχε περπατήσει κι' ὅλα δύο ὥρες, εἶχε κάμει δηλαδή τὸν μισὸ δρόμο πάνω κάτω, ὅταν τοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ ρίξῃ μέσα σ' ἕνα βαγόνι πού θὰ πῆγαινε ἐπάνω, ἕνα γράμμα γιὰ τοὺς γονεῖς του, δεμένο σὲ μιὰ πέτρα, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρῃ ὁ ἀέρας. Ἔτσι θὰ μάθαιναν πῶς ἦταν στὸ δρόμο. Ἔσκισε τότε ἀμέσως ἕνα φύλλο ἀπ' τὸ σημειωματάριό του καὶ ἔγραψε

ἕνα σύντομο χαιρετισμὸ στοὺς γονεῖς του. Σκέφθηκε πῶς, ἂν ἦταν ὁ πατέρας του στὸ μέρος τοῦ φορτώματος, σὲ ἕνα τέταρτο θὰ ἔπαιρνε ἀπάντηση. Πῆγε κοντὰ στὶς γραμμὲς τοῦ τραῖνου καὶ ἔσκυψε προσεκτικὰ, γιὰ νὰ μὴ τὸν κτυπήσῃ κανένα βαγόνι. Μόλις εἶδε τὸ πρῶτο βαγονάκι νὰ περνᾷ ἀδειο, ἔριξε μέσα τὸ γράμμα μὲ τὴν πέτρα, ἔπειτα κάθησε σ' ἕνα βραχάκι ἐκεῖ κοντὰ, ἔβγαλε τὸ ἀπογευματινὸ ψωμί πού εἶχε πάρει μαζί του κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις.

Δὲν εἶχαν περάσει δέκα λεπτά, ὅταν εἶδε νὰ ἐρχεται ἀπὸ μακριὰ ἕνα βαγόνι, πού εἶχε πάνω του, ψηλότερα ἀπ' τὰ σίδερα, ἕνα μεγάλο ἄσπρο χαρτί. Ὅταν τὸ βαγόνι ἔφθασε κοντὰ του, τράβηξε γρήγορα τὸ χαρτί καὶ διάβασε :

Γιὰ σου, Φρίτς! Μὴ μοῦ κάνεις ὅμως, παιδί μου, τέτοιες τρέλλες ἄλλη φορὰ! Ἡ μητέρα σὲ περιμένει κι' ὅλα μὲ τὸ γλύκισμα. Ὁ πατέρας σου.

Τώρα λοιπὸν ἔμπρός!

Τὸ ὑπόλοιπο τοῦ δρόμου, πού δὲν ἦταν καὶ τόσο κοπιαστικὸς, τὸ πέρασε μὲ μεγάλη ταχύτητα. Σὲ λίγο ἦταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, ἐνθουσιασμένης ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ γιοῦ της.

**

Οἱ μέρες περνοῦσαν τώρα ὡραῖες γιὰ τὸν Φρίτς. Τὴν μιὰ ξαναφτιάξε τὴν βαρκοῦλα του, τὴν ἄλλη πῆγε στὸ μεταλλεῖο καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς. Μιὰ μέρα πού ἦταν στὸ μεταλλεῖο καὶ κύτταζε τὸν πατέρα του, πού διώρθωνε μιὰ βλάβη τοῦ τηλεφώνου, ξαναβλέποντας τὰ βαγονάκια πού ἀνεβοκατέβαιναν μὲ μεγάλη ταχύτητα, θυμήθηκε πῶς εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν Κάρουλο ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

—Ναί, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος δρόμος! — ἀναστενάξε... Ἄν μπορούσε κανεὶς νὰ κατέβῃ μ' ἕνα τέτοιο βαγόνι, θὰ ἦταν στὸ λεπτό κάτω...

Ὅταν ὁ πατέρας τελείωσε τὴν ἐργασία του, πῆγε καὶ τὸν ρώτησε, ἂν μπορούσε νὰ κατέβῃ μ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βαγονάκια.

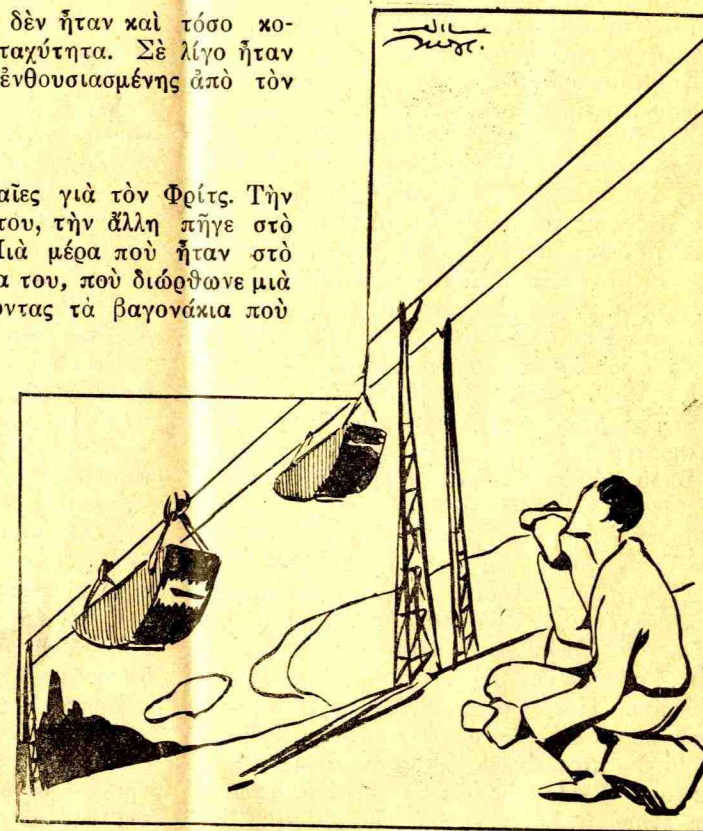
— Βγάλ' το αὐτὸ ἀπὸ τὸ νοῦ σου μιὰ γιὰ πάντα, παιδί μου, — ἀπήντησε ὁ μηχανικὸς — τρῶφιμα καὶ σίδερα

εἶναι ἄλλο, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἄλλο.

—Ναί, μὰ δὲν μοῦ εἶχες εἰπεῖ πῶς προτῆτρα, ὅταν ἐφτιαχνατε ἀκόμη τὴ γραμμὴ, εἶχες ἀνεβοκατέβει πολλές φορὲς σὺ ὁ ἴδιος;

—Καλὰ, ἀλλὰ τότε εἶχαμε ἕνα εἰδικὸ ξύλινο βαγόνι, πού ἔχει τώρα χαλάσει. Νά το, ἐκεῖ εἶνε, χαλασμένο ἐντελῶς. Ἐκτὸς αὐτοῦ πρέπει κανεὶς νὰ ἔξερῃ τίς κακοτοπιές καὶ νὰ φυλάγεται. Νά μὴν κουνηθῇ καθόλου καὶ νὰ εἶναι σκυμμένος, γιὰ νὰ μὴ κτυπήσῃ τὸ κεφάλι ἢ κανένα χέρι σὲ καμμιὰ ἀπ' τίς χαμηλὲς γεφυροῦσες. Ἀλλὰ σοῦ τόπα, βγάλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου. «Ἄπ' αὐτὸ τὸ ζυμάρι δὲν γίνεται ψωμί», λένε οἱ Βούλγαροι.

Ὁ πατέρας ἄφησε τὸν Φρίτς κι' ἔφυγε· ἀλλὰ ἀπ' τοῦ παιδιοῦ τὸ μυαλὸ δὲν μπορούσε νὰ βγῇ ἡ ἰδέα, πῶς θὰ ἦταν ἔξοχα νὰ κατέβῃ κανεὶς σὰν μὲ ἀεροπλάνο κάτω στὴν πεδιάδα. Πῆγε ἔξω στὸ σταθμὸ. Ἐκεῖ στεκόταν ὁ γέρο-Μίντσος, αὐτὸς πού γέμιζε τὰ βαγονία. Ἦξερε πῶς αὐτὸς τὸν ἀγάπαγε, καὶ τοῦ εἶπε :

Ἄφησε σ' ἕνα βραχάκι κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ ὡς πού νὰ ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις

— Μίντσο, θέλω να κάμω μιὰ επίσκεψη στὸν διευθυντὴ Βούλφ. Νομίζω πὼς μ' ἔνα τέτοιο βαγόνι θὰ μπορούσα νὰ κατέβω πολὺ γρήγορα. Βάλε με μέσα σὲ ἕνα βογόνι, ἀντὶ νὰ βάλῃς μετάλλευμα.

— Νέμοσε, μόντσε! — Ἀδύνατο, ἀγόρι μου! Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο καὶ ὁ διευθυντὴς, ὁ πατέρας σου, δὲν ἐπιτρέπει τέτοια πράγματα.

— Μίντσο—παρακάλεσε ὁ Φρίτς—θὰ σοῦ φέρω ἕνα κουτὶ τσιγάρα μαζί μου.

Ἦξερε πὼς με τὰ τσιγάρα εἶχε βρῆ τὴν ἀδυναμία τοῦ Μίντσου καὶ γι' αὐτὸ ἐξακολούθησε :

— Ἔλα, Μίντσο, θὰ σοῦ φέρω δυό, ὄχι, τρία κουτιά τσιγάρα καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ σοῦ χαρίσω κι' αὐτὸ τὸ ἀσημένιο νόμισμα.

Ὁ Φρίτς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα νόμισμα ποῦ εἶχε ἀπ' τὶς οἰκονομίες του.

— Ντόμπρε—ἔστω, ἄς σοῦ κάνω τὸ χατήρι. Δὲν μπορεῖ δὰ νὰ συμβῆ καὶ τίποτε, εἶπε μισογελῶντας. Κύτταξε προσεκτικὰ γύρω-γύρω καὶ ὕστερα με μιὰς ἔβαλε τὸν Φρίτς σ' ἕνα βαγόνι· κι' ἀμέσως ὁ Φρίτς ἔφυγε με μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὴν πεδιάδα.

Καὶ τόσο καλά δὲν ἦταν τώρα ὁ Φρίτς στὸ ἐναέριο ταξίδι του. Εἶχε δυνατὸ χτυποκάρι· ἐκτὸς αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ κάθεται ἐντελῶς κουλουρισμένος μέσα στὸ βαγόνι κι' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀναπαικτικό. Ἀπὸ πάνω του ἔτρεχαν οἱ δύο ρόδες με τρομακτικὴ ταχύτητα.

Αὐτὰ ὅμως δὲν θὰ κράταγαν πολὺ· σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἦταν κάτω. Σιγὰ - σιγὰ συνήθισε καὶ δὲν φοβόταν πειὰ, σήκωσε μάλιστα τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κυττάξῃ πάνω ἀπ' τὸ βαγόνι. Τότε ὅμως τρόμαξε στ' ἀλήθεια, γιατί τὸ βαγόνι ἄρχισε νὰ κουνιέται· θυμῆθηκε τί τοῦ εἶχε πῆ ὁ πατέρας του, καὶ με προσοχὴ πῆρε πάλι τὴν παληὰ του στάσι.

Τώρα πῆγαινε ἔξαφνα πολὺ ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω καὶ ὁ Φρίτς μπορούσε νὰ βλέπῃ καθαρὰ τὸ ἀντικρινὸ βουνό. Περισσότερο ἀπὸ ὅλα ἔκανε γοῦστο τὰ βαγόνια ποῦ πέραγαν.

Εἶχε τώρα πλησιάζει στὸν πειδὸ ἀπότομο γκοσμένο, ἕνα φοβερὸ βάραθρο, ποῦ τὸ περνοῦσαν τὰ βαγονάκια, κρεμασμένα στὸ σύρμα τους, τεντωμένο στερεὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου. Ἡ καρδιὰ τοῦ Φρίτς χτύπαγε δυνατὰ, εἶχε κλείσει τὰ μάτια του ὅταν ἔξαφνα... τὸ βαγόνι σταμάτησε. Ὁ Φρίτς ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε πὼς ὅλα τὰ βαγόνια μπροστά του εἶχαν σταματήσει. Τί εἶχε γίνει; Ἴσως καμμιὰ βλάβη, σκέφθηκε.

Ἦξερε πὼς αὐτὸ συνέβαινε καμμιὰ φορὰ. Ἀλλὰ πέρασε ἕνα τέταρτο, μιὴ ὥρα καὶ δὲν ξεκίναγε. Τότε σκέφθηκε νὰ φωνάξῃ βοήθεια. Ἀλλὰ ὅσο καὶ νὰ φώναζε δὲν ἔλερνε ἀπάντηση. Κουράστηκε λοιπὸν ἀπ' τὶς φωνές, ἀπὸ τὴν τλαιπωρία τοῦ ταξιδιοῦ καὶ κυρίως ἀπὸ τὸν φόβο καὶ ἔτσι... τὸν πῆρε σὲ λίγο ὁ ὕπνος.

Στὶς ἔξη γύρισε ὁ μηχανικὸς Μάιερ σπῆτι του. Ἡ γυναῖκα του κατάλαβε ἀμέσως, ὅτι ἦταν στενοχωρημένος καὶ τὸν ρώτησε :

— Ἔ, τί τρέχει; σὲ βλέπω στενοχωρημένον.

— Ἀπὸ τίς τρεῖς ἔπαθε κάποια βλάβη τὸ μεγάλο ἐλατήριο καὶ μᾶς λείπουν τὰ ἀναγκαῖα ἀνταλλακτικά.

— Ἔ, ὡς αὔριο θὰ εἶναι ὅλα πάλι καλά! — προσπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ ἡ κυρία Μάιερ.

— Πιστεύω! — Μὰ δὲν μοῦ λές, ποῦ εἶναι ὁ Φρίτς; Δὲν ἦρθε ἀκόμη σπῆτι;

— Νόμιζα πὼς ἦταν στὸ μεταλλεῖο, καὶ ἤθελα ἀκριβῶς νὰ σὲ ρωτήσω γιατί δὲ γύρισε σπῆτι.

— Naί, ἦταν ἐκεῖ, μὰ ξαφνικὰ χάθηκε. Ἴσως εἶνε ἐπάνω στὸ ποταμάκι. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ βέβαια θὰ ἔλθῃ.

Ἀλλὰ ὁ Φρίτς δὲν ἤλθε τὸ βράδυ καὶ οἱ γονεῖς του ἀνησύχησαν πολὺ. Ὁ κύριος Μάιερ θυμῆθηκε πὼς ὁ Φρίτς ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῆτοὺς Βούλφ. Μὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πῆ κάτι, τὸ παλιό-παιδο. Ὁ μηχανικὸς πῆγε στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν Βούλφ, ἀλλὰ τοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲν ἦταν οὔτε ἐκεῖ.

— Εἰδοποιήστε με, παρακαλῶ, ἂν φθάσῃ ἀργότερα—παρακάλεσε ὁ κ. Μάιερ.

Στὶς ἔννη δὲν εἶχε πάρε ἀκόμη καμμιὰ ἀπάντηση· ξανατηλεφώνησε, ἀλλὰ πάλι τίποτε. Ὁ Φρίτς δὲν εἶχε φανῆ.

— Θεέ μου, — πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ μηχανικοῦ, — μήπως ἔκαμε ὁ Φρίτς τὴν κουταμάρα νὰ κατέβῃ με τὸ τραῖνο!..

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτε στὴ γυναῖκα του, ἔτρεξε ἀμέσως σ' ὅλα τὰ καλύβια τῶν εργατῶν του καὶ ρώτησε, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤξερε τίποτε. Τέλος ρώτησε γιὰ τὸν Μίντσο. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε πάρε ἀδεια νὰ πάῃ στὴ Βράτσα, ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένειά του.

Τώρα δὲν μπορούσε πειὰ ὁ κ. Μάιερ νὰ κούψῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του τὸν φόβο του, ὅτι ὁ Φρίτς θὰ εἶχε πάει με τὸ τραῖνο. Ἐκείνη ἔκλαψε πολὺ καὶ παρακάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ πᾶνε νὰ ψάξουν τίς γραμμές, γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Ὁ κ. Μάιερ ὅμως τῆς εἶπε, πὼς ὁ

δρόμος ἦταν πολὺ δύσκολος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ· αὐτὸς θὰ πῆγαινε νὰ ψάξῃ καὶ θὰ τὴν εἰδοποιούσε σύντομα. Ἐπῆρε μαζί του τὸ κλεφτοφανάρο του καὶ ἕνα μικρόφωνο, γιὰ νὰ μπορῆ στὸ δρόμο νὰ συνεννοεῖται με τὴν Ἐλιζείνα ἢ με τὴν γυναῖκα του, καὶ ξεκίνησε ἀπὸ τὸν σταθμὸ, ἀκολουθῶντας τὴν ἐναέρια γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου.

Μ' ὄλο πού ἦταν σὲ πολὺ ἀσχημὴ θέσῃ ὁ Φρίτς, κοιμήθηκε ἀρκετὴ ὥρα, καὶ ξύπνησε μόνο γιατί εἶχαν πιαστῆ τὰ πόδια του καὶ τοῦ πόνναγε ἡ πλάτη ἀπὸ τὸ βαγονάκι, ποῦ δὲν ἦταν καθόλου... ἀναπαικτικό. Ἀπόρησε ποῦ τὸ τραῖνο δὲν εἶχε ἀκόμη ξεκινήσει καὶ ἄρχισε πάλι νὰ φωνάξῃ βοήθεια.

Ἄρχισε τὰ κλάμματα. Ἄχ, νὰ εἶχε ἀκολουθήσει τὴν συμβουλὴ τοῦ πατέρα του!

Σκοτείνιασε καὶ ἔπεσε ἀρκετὴ ψύχρα. Ὁ καυμένος ὁ Φρίτς ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο καὶ ἀπὸ τὸ κρύο. Κατὰ τίς ἐννιάμισυ ἐπὶ τέλους ἄκουσε νὰ φωνάζουν :

— Φρί... ιι... τς!

— Ἐε! — ἀποκρίθηκε, ὅσο πειδὸ δυνατὰ μπορούσε—ἐδῶ εἶμαι! Κρέμομαι πάνω ἀπ' τὸ γκρεμό.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸν βρῆκα! ἀναστέναξε ὁ κ. Μάιερ. Ἐπειτα ἀνέβηκε στὴν πρώτη γεφυροῦλα καὶ στερέωσε τὸ μικρόφωνο στὸ τηλεφωνικὸ σύρμα· ἐκάλεσε πρῶτα τὴν Ἐλιζείνα. Ἀμέσως πῆρε ἀπάντηση. Ζήτησε τὸν ἀσχημικὸ καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν κατάσταση.

— Ἀσχημὴ δουλειά, — ἀπήντησε ὁ Βούλφ — ἐστείλαμε ἕνα μονταδόρο στὴ Σόφια νὰ φέρῃ τὰ ἀνταλλακτικά. Ἀλλὰ δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ τὸ πρωί. Κι' ὡς τότε ὁ Φρίτς θὰ μένῃ κρεμασμένος! Ἐγυχε, βλέπεις, νὰ σταματήσῃ πάνω ἀπὸ τὴν ρεματιά, ποῦ δὲν μπορούμε νὰ τὸν πάρουμε. Τί νὰ γίνῃ, θὰ κυττάξω μήπως βά-

λουμε ἐμπρὸς τὴ μηχανή, με τὰ ψέμματα, με κάτι παληὰ ἀνταλλακτικά. Μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρουμε, λίγη ὥρα θὰ περάσῃ ὅμως ὀπωσδήποτε. Μείνετε ἐκεῖ κοντὰ καὶ καθησυχάστε τὸ παιδί καὶ τὴν γυναῖκα σας! Θὰ σᾶς φωνάξω μόλις ἐτοιμασθοῦμε.

Ὁ κύριος Μάιερ ἦταν χαρούμενος. Λοιπὸν πρῶτα τὸ παιδί. Φώναξε τὸν Φρίτς κι' ἄφησε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ νὰ πέσῃ ἐπάνω του. Διέκρινε κάπως τὸ κεφάλι τοῦ Φρίτς.

— Φρίτς, φώναξε, ὁ κ. Βούλφ θὰ δοκιμάσῃ νὰ κινήσῃ τὸ σιδηρόδρομο σὲ λίγη ὥρα. Μπορεῖς νὰ κρατήσῃς ἀκόμη;

— Naί, μπαμπά, ἀπήντησε ὁ Φρίτς, μόνο ποῦ κρυώνω πολὺ, γιατί δὲν μπορῶ νὰ κουνηθῶ καθόλου.

— Μὴν κουνηθῆς καθόλου καὶ θὰ σοῦ φέρω μιὰ κουβέρτα.

Ὁ κ. Μάιερ φώναξε τώρα τὴν γυναῖκα του στὸ τηλέφωνο καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν περιπέτεια τοῦ Φρίτς· τὴν καθησυχάσε ὅσο μπορούσε, καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ στείλῃ με ἕναν ἐργάτη μιὰ κουβέρτα καὶ λίγο σύρμα.

Δὲν εἶχε περάσει ἕνα τέταρτο ὅταν ἔφθασε ἡ κουβέρτα. Ὁ κύριος Μάιερ

τὴν στερέωσε σ' ἕνα κομμάτι σύρμα καὶ τὴν κρέμασε ἔτσι στὸ χοντρὸ σύρμα τοῦ τραίνου, ποῦ κατέβαινε ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω. Ἔτσι ἡ κουβέρτα με τὸ σύρμα τῆς γλύστρησε γρήγορα πρὸς τὸ βαγόνι ὅπου ἦταν ὁ Φρίτς. Σὲ λίγο ὁ πατέρας ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ :

— Τὴν πῆρα, μπαμπά. Τώρα εἶναι καλά.

Κατὰ τίς ἐνδεκα ἀκουσθηκε στὸ μικρόφωνο ἡ Ἐλιζείνα.

Ὁ κ. Βούλφ ἔλεγε :

— Μάιερ, ὅλα εἶν' ἐν τάξει· μπορούμε νὰ βάλουμε ἐμπρὸς· εἰδοποίησε τὸν Φρίτς ὅτι θὰ ξεκινήσῃ καὶ πρέπει νὰ κάτῃ πολὺ ἡσυχος.

«... Ἀρχισε πάλι νὰ φωνάξῃ βοήθεια».

Ο κ. Μάιερ ειπε αμέσως στον γιό του, πώς θα ξεκίναγε. Δεν είχε ακόμη τελειώσει, όταν ξεκίνησαν τα βαγόνια.

— Καλό ταξίδι, Φρίτς! μπόρεσε ακόμη να του φωνάξει, και πρόσθεσε σιγά:

Προίμινε μόνο, όταν γυρίσης, φιλαράκο!

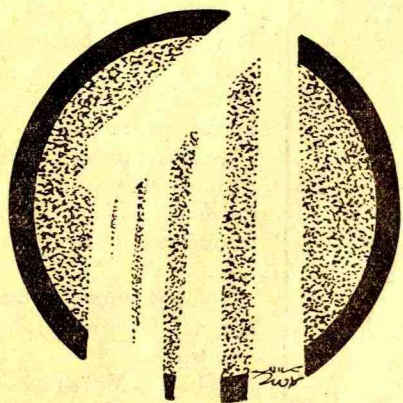
Έπειτα γύρισε σπίτι. Γεμάτη χαρά του ανήγειλε η γυναίκα του, όταν έφθασε, πώς ο Φρίτς έφθασε καλά κάτω στα έργα. Ο κ. Μάιερ πήρε αμέσως πάλι στο τηλέφωνο τον Βούλφ και του ειπε:

— Ακούστε, αντικαταστήστε, για λίγο, τον

πατέρα, στον Φρίτς, και βρέξτε του τες κάμποσο. Του αξίζει...

— Αλλά, Μάιερ—αλήντης ο Βούλφ—χαρήτε που δεν έπαθε τίποτε το παιδί. Ήταν ξεπαγιασμένος ο καυμένος και η γυναίκα μου τον έβαλε αμέσως στο κρεβάτι. Τώρα διηγείται στον Κάρολο την περιπέτειά του. Θέλουν να έλθουν αύριο και οι δύο με το πρώτο τραίνο επάνω... Πώς;... Ναι, έννοια σας, θα τους δέσω καλά, μη φοβόσαστε!... Ένα χαιρετισμό στο Φρίτς;... Ναι, ναι, ευχαρίστως!

Μετάφρ. Α. Κουρ.

Του Sully Prudhomme

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ωρα, γαλάζια, μαύρα μάτια
άπειρα, είδαν την αλήγη.

Στου τάφου μένουν τα παλάτια
και ήλιου φως λάμπει στη γη.

Νύχτες, γλυκές κι από τις μέρες,
μαγέψαν μάτια—τί βραδυές!—

Τ' αστέρια λάμπουν στους αϊθέρες
τα μάτια γιόμισαν σμέες.

Το βλέμμα τους να χάσαν τάχα;

Αυτό να γίνη δεν μπορεί,
κάπου γυρίζουνε, μονάχα
π' ανθρώπου μάτι δε θωρεί.

Και σαν τ' αστέρια που θά σβύσουν,
φεύγουν, μ' απάνω κατοικούν,
κάποι' οι κόρες τους θά δύσουν
μά δεν πεθαίνουν—πάντα ζούν.

Ωρα, γαλάζια, μαύρα μάτια
σ' άπειρα γέγνε είν' ανοιχτά
κι από του τάφου τους τα πλάτια
άκόμα βλέπουν και κλειστά!

Μετάφρ. Georgette

ΜΟΝΗ

Πέρασε το φθινόπωρο, καλή,
μουντός, κρουαδερός χειμώνας φτάνει
διαμάντινες σταγόνες στο γυαλί
ψιλή, κλαψιάρικη βροχούλα βάνει.

Φίλη, θυμάσαι δειλι μακρονό;
και τότε φύσαγε, βόγγα τ' άγέρι,
μά μεις δε νοιώθαμε, γι' άλαργηνό
πόνο πώςμίλαγε: χέρι με χέρι

δρόμο διαβαίναμε τρανής χαράς
άνθιζε κρούσταλλο γέλιοιο στα χείλη,
τ' άγέρι νοιώθαμε γλυκό για μās
σκοπό πώς σφύριζε—θυμάσαι φίλη;—

Έτσι και σήμερα, δειλι μουντό,
άλλά δεν είμαστε κοντά, σαν τότε
μόνη, κατάμονη, πικρά ρωτώ
τά μαύρα σύγγεφα: «μονάχη ως τότε;»
Georgette

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ

Λυχνάρι μου γιατί έσβυσες; Με βρήκε η νύχτα

μπρός στα χοντρά βιβλία μου και τ' άγραφα χαρ-
[μόνο
[τιά μου

δίχως τη γλυκειά λάμψη σου νομίζω πώς παγώνω
και άργονκεί η ματιά μου...

Μάταια με συντρόφεψες στα κρύα γηραιά μου
κι' άδικα έρευνήσαμε μαζί μέσα στο χρόνο
στο ξαφνικό σου σβύσιμο σβύνει κι' έμέ η φωτιά
[μου

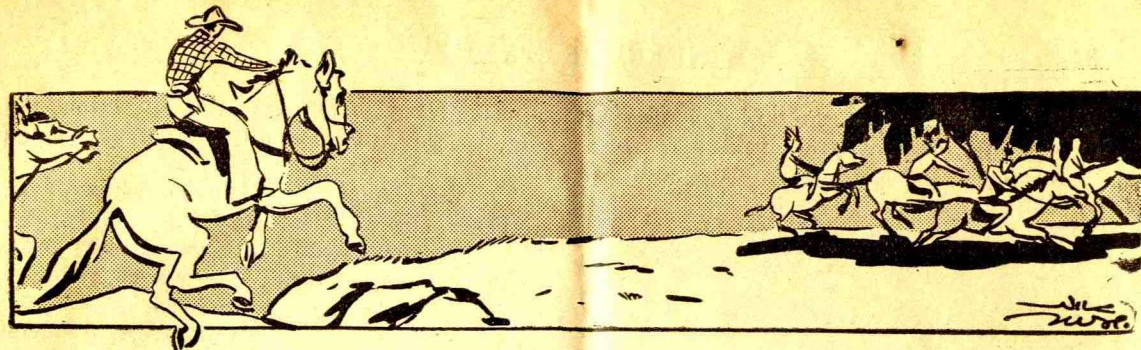
σ' άπελπισιά ως ζυγώνω!...

Λυχνάρι μου γιατί έσβυσες; Σκοτάδι γύρω άπλώθη
κι' έτριξε η πέννα στο χαρτί, μισόκλεισε η σελίδα
κι' η θέληση κάτι να βρω, στα στήθεια μου ένε-
[κρώθη

κι' εσβύστη μου η έλπίδα.
Κάτω άπ' το φως το ζωτικό σου στα σκοτάδια είδα
κι' η λάμψη σου της συντροφιάς μου τη σοφία έξώθη.

Λυχνάρι μου, γιατί έσβυσες; Μεσ' τη στεργή σου
[άχτιδα
ψυχομαχούν μου οι πόθοι!...

Γιάννης Άποδόπουλος

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΡΥΘΟΔΕΡΜΩΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΜΑΥ*

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τα άλογα που είχαμε κρατήσει, τα χρησιμοποιήσαμε για μεταγωγικά και τα φορτώσαμε με όλα τα πράγματα που έπρεπε να έχουμε μαζί μας και που θα μās εμπόδιζαν στην ίππασία. Καβαλλικεύσαμε λοιπόν όλοι και ξεκινήσαμε από το Κί—Πέτα—Κί, όπου τόσο λίγο ξεκουραστήκαμε.

Δεν άκολουθήσαμε πειά τον Δημοκρατικό ποταμό, γιατί έτσι θα λοξοδρομούσαμε, αλλά εξακολουθήσαμε το δρόμο μας προς δυμάς, για να συναντηθούμε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα με τον Σιούερχαντ. Τώρα είχαμε έναν έχθρο (τους Όζάγκους) πίσω μας και έναν άλλον, (τους ανθρώπους του «στρατηγού») μπρός μας.

Στο δρόμο άρχισα μιιά συνομιλία με τον Άπανάτσκα, για κάποιον Έπτερος, που τον γύρευε πάντοτε ο Σιούερχαντ, αλλά για τον οποιο δεν μās είχε πεί τίποτε συγκεκριμένο. Κατόπιν άρχισαμε να μιλάμε για τα οικογενειακά του Άπανάτσκα, του οποίου η μητέρα ήταν τρελή.

— Γιατί δεν έπερνες την μητέρα σου μαζί σου, στην δική σου τη φυλή;

— Ήθελα να τό κάμω, αλλά ο άνδρας της δεν με άφινε.

— Έκείνος που κάνει τον γιατρό; Δεν τον ονομάζεις, βλέπω, πατέρα σου, αλλά άνδρα της μητέρας σου. Το είχα ξαναπαρατηρήσει πώς δεν μπορείς να τον αγαπήσης.

— Δεν μπορούσα ποτέ να του δώσω την καρδιά μου, αλλά τώρα που δεν με άφησε να πάρω μαζί την μητέρα μου, τον μισώ.

— Έρεεις καλά πώς αυτή είνε μητέρα σου; Μου έρριξε ένα βλέμμα έκπληκτο και είπε:

— Γιατί ρωτάς, έτσι; Είμαι βέβαιος, ότι ο

άδελφός μου Σάττερχαντ δεν λείπει ποτέ τίποτε που να μην έχει κάποια βάση, και γι' αυτό πιστεύω πώς θα έχει κάποιο λόγο, για να μου κάνη μιιά τέτοια ερώτηση.

— Βέβαια και έχω το λόγο μου, μόνο που αυτός ο λόγος δεν είναι κάποια σκέψη, αλλά ένα προαίσθημα που έχω μέσα μου. Θέλει ο άδελφός μου ο Άπανάτσκα να μου άπαντήσει;

— Αν το θέλη ο Σάττερχαντ, θα άπαντήσω, και χωρίς να πολυκαταλαβαίνω γιατί έμίλησε: Αυτή η γυναίκα, είνε μητέρα μου' έτσι ήξευρα, πάντα, και την αγαπώ.

— Και είνε πραγματικά η γυναίκα του ψευτογιατρού;

*Άπάντησε πάλι απορώντας:

— Και αυτή την ερώτηση δεν την καταλαβαίνω. Όλοι τους ήξευραν πάντα για άνδρόγυνο.

— Και είσαι και συ βεβαιωμένος πώς είναι πατέρας σου;

— Τον ώνόμαζαν πάντα πατέρα μου.

— Και εκείνος ο ίδιος; Σκέψου το καλά αυτό!

Σκέφθηκε λίγο και έπειτα μου είπε άπότομα:

— Ούφ! Τώρα μόνο σκέπτομαι, πώς δεν με είπε ποτέ παιδί του.

— Άλλά η μητέρα σου, σε έλεγε γιό της;

— Ούτε! Και οι δύο μου μιλούσαν πάντοτε με το «Σύ», και μόνο η μητέρα μου με έλεγε μπροστά στους άλλους καμμιιά φορά παιδί της.

— Περίεργο, πολύ περίεργο! — Τώρα θα ήθελα μόνο να ήξευρα αν εκείνη τον έλεγε «άνδρα» κι' αν εκείνος την ώνόμαζε «γυναίκα».

Σκέφθηκε πάλι λίγο, κι' έπειτα μου άπάντησε:

— Μου φαίνεται σαν να ώνομάζονταν έτσι,

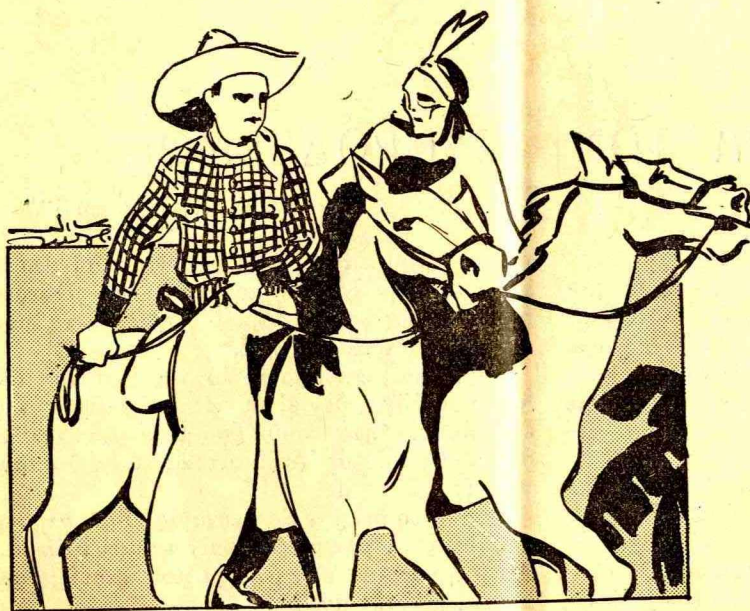
τόν καιρό της έντελως παιδικής μου ηλικίας από τότε όμως δεν τους ξανάκουσα να το πούν.

—Και ονομάζονται από κείνον τόν καιρό με τὰ ονόματά τους;

—Ναί, Τίμπο-Τάκα και Τίμπο-Βέτε.

—Κι' εσύ νομίζεις πώς αυτές οι λέξεις είνε ιατρικές;

—Ναί. Έτσι λέει πάντα ο πατέρας. Και θα

«...Στό δρόμο άρχισα μιá συνομιλία με τόν 'Απανάτσκα...»

είνε αλήθεια, γιατί κανένας ερυθρόδεσμος δεν ξέρει τί σημαίνει Τίμπο. Ή μήν τυχόν τό ξέρει ο αδελφός μου Σάττερχαντ;

Δέν μπορούσα να δώσω απάντηση, αν και μου φαινόταν ότι αυτά τὰ ονόματα θα είχαν κάποια σχέση με τό γαλλικό όνομα Τιμπώ (Thibaut). Αυτή τή λέξη μου την είχε εμπιστευθή εδω και χρόνια ο 'Απανάτσκα κι' επειδή μου είχε πη να μη την πω σε κανένα, δεν είχα μιλήσει ούτε στον Γουίνετου γι' αυτό.

Αλλά να, ξαφνικά, πού ανακατεύθηκαν στην κουβέντα δυο πρόσωπα πού δεν μās είχαν προσέξει καθόλου ως τώρα. Γι' αυτό μείναμε κι' οι δυο μās άναυδοι μπροστά στα λόγια τους.

—Τίμπο-Τάκα και Τίμπο-Βέτε; Αυτά είναι γνωστά μου ονόματα!

Κι' άμέσως πετάγεται κι' ο άρχηγός τών 'Οζάγκων:

—Τόν Τίμπο-Τόκα και τήν Τίμπο-Βέτε τους

ξέρω: Ήταν στον τόπο τών 'Οζάγκων και μās έκλεψαν πολλά τομάρια και τὰ καλλίτερα άλογα.

Ο 'Απανάτσκα, όλος άπορία όπως και εγώ, μίλησε πρώτα στον Γουίνετου:

—Από ποδ γνωρίζει ο άρχηγός τών 'Απάτσων αυτά τὰ ονόματα; Ήταν ποτέ, χωρίς να τό ξέρω, στον τόπο τών Ναίνι;

—'Οχι! αλλά ο πατέρας μου είχε γνωρίσει έναν άνδρα και μιá γυναίκα πού ονομάζονται έτσι. Αυτός ήταν λευκός και εκείνη ερυθρόδεσμη.

—Πού τους συνήντησε; Πού ήταν αυτοί;

—Στην άκρη του 'Εστεκάντο. Εκείνοι—και τὰ άλογά τους—ήταν σχεδόν πεθαμένοι από εξάντληση, είχαν δέ μαζί τους κι' ένα μωρό. Ο πατέρας μου τότε τους πήρε, τους περιποιήθηκε και ήθελε να τους στείλη ύστερα στο πειό κοντινό μέρος όπου υπήρχαν λευκοί, άλλ' αυτοί τόν έμπόδισαν και του είπαν να τους δείξει τόν δρόμο πού ώδηγοΰσε στους Κομάντσους. Ο πατέρας μου τους συνόδευσε κάμ-

ποσο (γιατί ήταν έχθρος τών Κομάντσων) και μετά, αφού τους έφωδιάσε με τροφές, τους έδωσε τόσο καλές εξηγήσεις για τή χώρα τών Κομάντσων, ώστε είνε αδύνατο να μην τους βρήκαν.

—Πότε έγινε αυτό;

—'Εδω και πολλά χρόνια, όταν ήμουν ακόμα παιδί.

—Τί άλλο ξέρει ακόμα ο αδελφός μου γι' αυτούς τους δύο;

—Πώς ή γυναίκα έχασε τὰ λογικά της. Αυτά μου διηγήθηκε ο πατέρας μου.

Ο 'Απάτσος έδειξε με μιá κίνηση πώς δεν είχε τίποτε άλλο να πη. Τότε πήρε τόν λόγο ο Μάττο Σάγκο:

—'Αλλά εγώ μπορώ να πω περισσότερα: εγώ ξέρω περισσότερα γι' αυτούς τους κλέφτες, άφ' ότι μπορεί να ξέρη ο Γουίνετου, ο άρχηγός τών 'Απάτσων. 'Εδω και πολλά καλοκαίρια μās ήρθε κάποιος, πού τόν έλεγαν

Ράλλερ και ήταν ντυμένος σαν άξιωματικός: μās είπε ότι έρχεται από τόν άσπρο πατέρα της Ουάσιγκτων. (1) Είχαν τότε διαλέξει ένα καινούργιο πατέρα, ο όποιος μās έστειλε ένα άγγελιοφόρο, να μās πη, πώς μās θεωρούσε φίλους και θα ήθελε να είμαστε πάντα συμφιλωμένοι. Οι Βαγιάζοι τόν δέχθηκαν με μεγάλη χαρά και τόν περιποιήθηκαν καλλίτερα κι' από τόν άρχηγό τους. Τότε μάλιστα τους έπρότεινε να του δώσουν κάτι δέρματα και τους είπε πώς εκείνος θα τους έδινε όπλα και φορέματα για τις γυναίκες τους. Τους είπε να τό σκεφθούν, και ότι σε δυο μέρες θα γύριζε, για να του δώσουν απάντηση. Έφυγε λοιπόν, αλλά γύρισε γρηγορώτερα, έχοντας μαζί του έναν λευκό, με λαβωμένο χέρι, και μιá γυναίκα της ράτσας μās, πού δεν είχε όμως τὰ λογικά της. Αυτή μίλαγε για κάποιον Τίμπο-Τάκα, κάποιον Τίμπο-Βέτε, άκομη και για κάποιον Βάβα-Ντέρρικ, και έφτιανε στεφάνια από κλαδιά και τὰ φόραγε. Ο άνδρας της έλεγε πώς δεν ξέρει τί έλεγε. Ήμεις τους είχαμε σαν αδελφά και αδελφή μās.

'Εδω ο Μάττο Σάγκο έκαμε μιá παύση τόν ρόησα.

—Πώς φερόντουσαν οι δυο λευκοί μαζί τους; Ήταν φίλοι ή άπλως γνωστοί;

—Ήταν φίλοι, όταν νόμιζαν ότι τους άκουñ οι άλλοι, όταν όμως νόμιζαν τους έαυτούς των άσφαλείς, έμάλωναν.

—Είχε ο άνδρας της γυναίκας κανένα ιδιαίτερο σημάδι;

—'Οχι, αλλά του άλλου, πού τόν έλεγαν Ράλλερ, του έλειπαν δυο δόντια, ένα δεξιά κι' ένα άριστερά επάνω,

—'Αχ! Ο 'Εττερος! φώναξα σχεδόν συγχρόνως με τόν Γουίνετου.

—Δέν άκουσα να τόν λένε έτσι. Όταν ήταν με μās, τόν ώνόμαζε ο Ράλλερ Λό-τέ: αλλά όταν νόμιζαν πώς ήσαν μόνοι και τσακωνόνταν, τόν έλεγε 'Ε-κα-μό-τε. Τό θυμάμαι καλά.

Μου ήρθε τότε μιá σκέψη, γύρισα προς τόν Μάττο Σάγκο και είπα:

—Θα έχω κατά πāσαν πιθανότητα λάθος, αλλά τό όνομα πού είπε ο Μάττο Σάγκο θα είνε Λοταίρ, πού είνε ένα γαλλικό όνομα (Lothaire)

—'Ακριβώς έτσι ήταν τό όνομα, πετάχθηκε ο 'Οζάγκος,

—Καλά! τότε τό δεύτερο όνομα «'Ε-κα-μό-τε», σωστό είνε 'Εσκαμοτέρ (Escamoteur),

(1) Τόν Πρόεδρο τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

πού σημαίνει στα γαλλικά ταχυδακτυλογός, εκείνος πού έχει τήν ικανότητα να εξαφανίσει και να ξαναπαρουσιάσει διάφορα πράγματα.

—'Ακριβώς αυτό τό είχε κάμει και σε μās, και τότε τόν πιστέψαμε για τόν καλλίτερο μάγο. Όλοι τόν κύτταζαν με θαυμασμό.

—Καλά, τότε θα θυμίσω στον άρχηγό τών 'Απάτσων έναν άνθρωπο για τόν όποιο άκουσε κι' αυτός να μιλούñ. Έννοώ έναν ταχυδακτυλογό πού, καθώς έλεγαν, ήταν περίφημος και τόν έλεγαν «ο Λοταίρ, ο βασιληάς τών γελωτοποιών».

—Ναί, τόν θυμάμαι. Αυτός τότε έπρεπε να φύγη, γιατί είχε φτειάξει ψεύτικα χρήματα, και όταν πήγαν να τόν πιάσουν σκότωσε δυο άστυνομικούς και τραυμάτισε έναν τρίτο.

—'Οχι μόνο αυτό—άρχισε τότε ο Τρέσκωφ—τήν ξέρω εγώ καλά αυτή τήν ιστορία, γιατί τόν φέρνουν ως παράδειγμα στους άστυνομικούς, επειδή αυτός είχε εφαρμόσει ένα θαυμάσιο κόλπο για να ξεφύγη. Ήταν από μιá γαλλική άποικία, και τόν είδαν τελευταίως στο Μπέντς Φόρτα. Λεγόταν Λοταίρ...χι!...Λοταίρ Τιμπώ...Μπā να! Τώρα έχουμε και τόν Τιμπώ, πού τόν γυρεύατε τόσην ώρα πρωτίτερα.

—Ναί, τό βρήκαμε! Τάκα είνε ο άνδρας και Βέτε ή γυναίκα. Τιμπώ-Τάκα και Τιμπώ-Βέτε είνε ο κύριος και ή κυρία Τιμπώ. Η γυναίκα λεγόταν Τιμπώ-Βέτε-Έλέν, αυτό θα είνε τό όνομα Έλένη. Αυτές οι τρεις λέξεις, δηλαδή τό τάκα, τό βέτε και τό βάβα, πού σημαίνει αδελφός, είνε της φυλής Ναίνι. Ο Τιμπώ Τάκα πού ήταν ταχυδακτυλογός και δεν μπορούσε να ξαναφανη στους λευκούς πού τόν κυνηγοΰσαν, έγινε πολυ εύκολα γιατρος-μάγος τών ερυθροδέσμων και κατάφερε να κερδίσει εκεί μεγάλη ύπόληψη.

(*Έχει συνέχεια)

Μετάφρ. Α. ΚΟΥΡ,

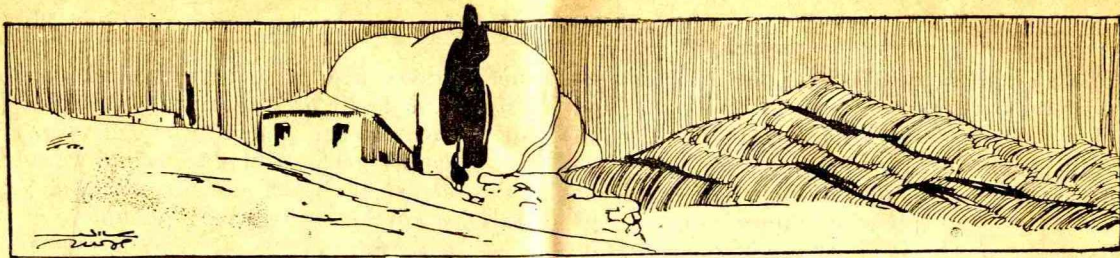
Ο ΓΕΡΩ - ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Στό δρόμο κάθε βράδυ πού τραβούσα, ένα γέρω ζητιάνο συναντούσα, πού πάντα άνοιχτό είχε τό χέρι από πολλά χρόνια, ίσως, πούδς ξέρει...

Τα χιόνια είχαν πέσει στα μαλλιά του, πικρή και λυπημένη ή μιλιά του τόν έχτυπούσαν ο άέρας και τὰ χιόνια, μόλις τόν έλεούσαν ένας-δυο από συμπόνια.

Στό δρόμο όμως τώρα πού τραβώ γέρω-ζητιάνο πιά δεν συναντώ τού έστειλ' ο θεός λίγη συμπόνια και δεν τόνη πειράζουν βροχές, χιόνια...

Χαρίλ. Σάππας

ΠΩΣ ΓΙΑΤΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

ΤΟΥ MARK TWAIN

Όταν κήκε στη Βιργινία ο Λευκός Οίκος, έχασα το σπίτι μου, την ευτυχία μου, την υγεία μου και το μπασούλο μου. Η απώλεια των δύο πρώτων δεν ήταν και τόσο σπουδαία, αφού ένα σπίτι (με νοίκι), χωρίς μιὰ μητέρα ή μιὰ αδελφή για να σ' ας θυμίζη, πλένοντας τὰ ρούχά σας, πώς υπάρχει κάποιος που σ' ας σκέπτεται, είναι εύκολο πράγμα να ξαναβρεθῆ. Και δεν ἔδινα δεκάρα για τὸ χάσιμο τῆς ευτυχίας μου, γιατί, μιὰ που δεν ἤμουν ποιητής, ἡ μελαγχολία δεν μπορούσε να συγκατοικήση πολὺν καιρὸ μαζύ μου.

Ἄλλὰ τὸ να χάση κανεὶς μιὰ καλὴ υγεία κι' ἓνα ἀκόμη καλύτερο μπασούλο, αὐτὰ εἶναι σοβαρὲς ἀτυχίες. Τὴν ἡμέρα τῆς πυρκαγιᾶς ἄρπαξα ἓνα γερό συναχί, με τὰ τρεξίματά μου για να φανῶ χρησιμος. Ἀρκετὰ μάταιος κόπος, ἄλλωστε, ἀφοῦ τὸ σχέδιο που εἶχα ἐκπονήσει για τὸ σβύσιμο τῆς φωτιᾶς, ἦταν τόσο πολὺπλοκο, ὥστε δεν κατάφερα να τὸ τελειώσω πρὶν ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ἄλλης ἐβδομάδας.

Μόλις ἄρχισα να φταρνίζωμαι, ἓνας φίλος με σενεβούλευσε να κάνω ἓνα ζεστό ποδόλουτρο κι' ἔπειτα να πλαγιάσω. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἓνας ἄλλος φίλος μου με σενεβούλευσε να σηκωθῶ και να κάνω ἓνα κρῦο ντους. Ἔτσι κι' ἔκανα. Πρὶν περάση μιὰ ὥρα ἓνας ἄλλος φίλος μου μ' ἔπεισε πὸς πρέπει κανεὶς να τρώη παρὰ πολὺν ὅταν ἔχη συναχί και να μὴν τρώη τίποτε ὅταν ἔχη πυρετό. Εἶχα και τὰ δυό. Σκέφθηκα λοιπὸν πὸς ἔπρεπε ν' ἀρχίσω με τὴν ὑπερτροφία για τὸ συναχί και ἔπειτα ν' ἀπομονωθῶ και ν' ἀφίσω τὸν πυρετό μου να πεθάνη... τῆς πείνας.

Σὲ τέτοιες περιστάσεις σπανίως κάνω τὰ πράγματα μισά. Πέφτω με τὰ μουτρα. Ἀνεθεσα λοιπὸν τὴν κοῦρα μου σὲ κάποιον ξένο που ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα εἶχε ἀνοίξει ἓνα ἐστιατόριο. Ὁ καῦμένος ἔμεινε κοντὰ μου

σιωπηλὸς και γεμάτος σεβασμὸ ὡς ὅτου τελείωσα τὴ διατροφή του συναχιού μου, κι' ἔπειτα μ' ἐρώτησε ἀν... συναχωνόταν κανεὶς συχνα στη Βιργινία.

Μόλις τοῦ ἀπήντησα—καταφατικά— βγήκε και... ξεκρέμασε τὴν ἐπιγραφή του.

Ἐφυγα για τὸ γραφεῖο μου. Στὸ δρόμο συνήντησα ἓναν ἄλλο στενὸ μου φίλο που με σενεβούλευσε να πάρω μιὰ λίτρα ἄλμυρὸ νερό, πολὺ ζεστό· μ' ἐβεβαίωσε πὸς τίποτε στὸν κόσμο δεν ἦταν τόσο ἀποτελεσματικὸ για τὸ συναχί. Καταλάβαινα πὸς ὕστερ' ἀπὸ τὸ φοβερὸ γεῦμα που εἶχα κάμει, δύσκολα θὰ εὔρισκα θέση να φιλοξενήσω ὀλόκληρη λίτρα νερό. Ἐν τούτοις ἔδοκίμασα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικὸ: Μοῦ φάνηκε πὸς με τὸν ἐμετὸ βγήκε και ἡ ψυχὴ μου.

Ἐπειδὴ ἐκθέτω τὴν πείρα μου ἀποκλειστικά για χάρη ἐκείνων που ὑποφέρουν ἀπὸ συναχί, σκέπτομαι ὅτι θὰ με ἐπιδοκιμάσουν ἀν τὸς πῶ να φυλαχθοῦν ἀπὸ μερικὸς τρόπους θεραπείας που σὲ μένα δεν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη θάθελα να τοὺς ἀποτρέψω να μεταχειρισθοῦν τὸ ζεστὸ ἄλμυρὸ νερό. Ἴσως τὸ γιατρικὸ να εἶναι πολὺ καλὸ, εἶναι ὅμως ἐξωφρενικὰ βίαιο. Ἄν με ξανάπιανε συναχί και ἀν δεν εἶχα να διαλέξω παρὰ μεταξὺ αὐτῆς τῆς θεραπείας (τοῦ ἄλμυροῦ νεροῦ) και ἐνὸς σεισμοῦ, θὰ προτιμοῦσα καλλίτερο τὸν...σεισμό.

Όταν ἐκόπασε ἡ τρικυμία που εἶχε ξεσπάσει μὲς τὸ στομάχι μου, κι' ἔπειδὴ δεν θὰ συναντοῦσα στὸ δρόμο μου κανένα εὐσπλαχνικὸ Σαμαρείτη, ξανάρχισα τὸ συνειθισμένον γιατρικὸ, τὰ μαντήλια, ὡς τὴ στιγμὴ που ἔπεσα ἐπάνω σὲ μιὰ κυρία που ἐρχόταν ἀπ' τὸν κάμπο. Καθόταν, μοῦ ἔλεγε, σ' ἓνα τόπο ὅπου οἱ γιατροὶ ἦταν πολὺ σπάνιοι και εἶχε ἀποκτήσει ἀναγκαστικῶς κάποιον ἱκανότητα στὸ να περιποιητῆ μερικὲς μικρὲς

συνειθισμένες ἀσθένειες. Μοῦ ἐφάνηκε πὸς ἔπρεπε να εἶχε πραγματικὰ κάποιον πείρα, γιατί φαινόταν πὸς ἦταν τοῦλάχιστο ἑκατὸν πενήντα ἐτῶν. Ἀνέμιξε ἓνα ἀφέψημα μελάσσης, κάμποσο ἀκουαφόρτε, τερεβινθίνη και ἄλλα διάφορα φάρμακα και μοῦ εἶπε να πέρω ἓνα γεμάτο ποτήρι ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα, κάθε τέταρτο τῆς ὥρας. Δεν πήρα παρὰ μόνο μιὰ δόση. Ἦταν ἀρκετὴ. Με ξεγύμνωσε ἀπ' ὄλες μου τὶς ἠθικὲς ἀρχές. Ἐύληησε ὅλα τὰ κακὰ ἐνστικτα που ὑπάρχουν μέσα στὸν ἄνθρωπο. Με τὴν ὀλεθρία αὐτὴ ἐπίδραση ὁ νοῦς μου συνέλαβε σωστὰ θαύματα φιλαργυρίας. Ἄλλὰ τὰ χέρια μου βρέθηκαν ἀδύνατα να τὰ ἐπιτελέσουν. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἀν δεν εἶχε καταβληθῆ ἡ δύναμή μου ἀπὸ τὶς ἐφόδους τῶν ἀλανθίστων φαρμάκων που εἶχα πάρει για τὸ συναχί μου, πιστεύω πὸς θὰ δοκίμαζα να...κλέψω τὸ κοιμητήριον.

Σὲ δυὸ ἡμέρες ἤμουν σὲ κατάσταση να δοκιμάσω καινούργια γιατρικά. Πήρα ἀκόμη μερικὰ ἀλάνθαστα, και, για να τελειώνω, τὸ συναχί μου κατέβηκε ἀπ' τὸ κεφάλι στὸ στήθος μου.

Ἀρχισα να βήχω διαρκῶς και ἡ φωνὴ μου χαμήλωσε κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Μιλοῦσα κάνοντας τὸν θόρυβο που κάνει ὁ καταρράκτης, δυὸ ὀλόκληρες ὀκτάβες κάτω ἀπὸ τὴ φυσικὴ μου φωνή. Δεν μπορούσα να ἐπιτύχω τὴν τακτικὴ μου νυκτερινὴ ἀνάπαυση παρὰ ἀφοῦ ἔβηχα ὡς που να βγῆ ἡ ψυχὴ μου· παρ' ὅλα αὐτὰ, μόλις ἄρχιζα να μιλάω στὸν ὕπνο μου, ἡ περιεργη φωνὴ μου με ξαναξυπνοῦσε.

Ἡ κατάστασίς μου ἡμέρα με τὴν ἡμέρα γινόταν σοβαρώτερη. Με συμβούλευσαν να πιῶ καθαρὸ τζίν. Τὸ πήρα. Ὑστερα τζίν με μέλασσα. Τὸ πήρα κι' αὐτό. Ἐπειτα τζίν με κρεμμύδια. Ἐπρόσθεσα τὰ κρεμμύδια και τὰ πήρα ὅλα μαζύ, τζίν, μέλασσα, κρεμμύδια. Κανένα ἀποτέλεσμα. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἀναπνοή μου ἔμοιαζε με ρογαλητό.

Ἀνεκάλυπα ὅτι ἔπρεπε να ταξιδέψω για τὴν υγεία μου. Πήγα μέχρι τὴ λίμνη Βιγκλέ μαζύ με τὸν συνάδελφό μου τὸν δημοσιογράφου τὸν Οὐίλσον.

Ὁ φίλος μου εἶχε μαζύ του ὄλες του τὶς ἀποσκευές, που συνίσταντο σὲ δυὸ θαυμάσια μεταξωτὰ μαντήλια και μιὰ φωτογραφία τῆς γιαγιᾶς του. Ἐκνηγήσαμε, ἐφαρέσαμε, ἐγληνθήσαμε ἀπ' τὸ πρωτὶ μέχρι τὸ βράδυ· ἀπὸ τὸ βράδυ μέχρι τὸ πρωτὶ... ἐφρόντιζα για τὸ συναχί μου, που κάθε ὥρα προώδευε.

Μὲ σενεβούλευσαν να τυλιχτῶ σ' ἓνα βρεγ-

μένο σεντόνι. Δεν εἶχα ἀρνηθῆ ποτὲ ἓνα γιατρικὸ και μοῦ ἐφάνηκε πὸς δεν ταίριαζε ν' ἀρχίσω τότε. Ἀπεφάσισα λοιπὸν να κάμω και τὸ μπάνιο με τὸ βρεγμένο σεντόνι, χωρὶς να ἔχω ἄλλωστε τὴν ἐλαχίστη ἰδέα τί μπορούσε να εἶναι αὐτό. Τὰ μεσάνυχτα λοιπὸν, κάποτε

«..Ξανάρχισε τὸ συνειθισμένον γιατρικὸ, τὰ μαντήλια...»

που ἔκανε πολὺ κρῦο—γιατί, ἔτσι μοῦ εἶχαν πεῖ—μοῦ ἔγδυσαν τὸ στήθος και τὴν πλάτη μου και με περιτύλιξαν μ' ἓνα σεντόνι, βρεγμένο με παγωμένο νερό, που μοῦ ἐφάνηκε πὸς εἶχε ἓνα χιλιόμετρο μῆκος.

Εἶναι, φίλοι μου, τρομερὸ πρᾶγμα. Μόλις τὸ παγωμένο σεντόνι ἀγγίση τὸ δέρμα σας, σ' ας κάνει να χοροπηδάτε δυνατὰ κι' ἀρχίζετε ν' ἀνασαινετε ὅπως ἀναπνέουν στὴν τελευταία τους ὥρα. Τὰ κόκκαλά μου εἶχαν παγώσει ὡς τὸ μεδοῦλι κι' ἡ καρδιά μου εἶχε πάψει να χτυπάη. Ἐνόμισα ὅτι ἤμουν στὰ τελευταία μου.

Ὁ νεαρὸς Οὐίλσον εἶπε, ὅτι αὐτὴ ἡ περὶστασι τοῦ θυμίζε τὴν περιπέτεια ἐνὸς νέγρου

πού επρόκειτο να τον βαπτίσουν σ' ένα ποτάμι τον χειμώνα ξέφυγε από τον πάστορα και λίγο έλειψε να πνιγεί. Έβούλιαξε μια στιγμή, έπειτα βγήκε από το νερό μισοπνιγμένος και θυμωμένος, κι' έφθασε στην όχθη φουσώντας νερό σαν καμιά φάλανα και λέγοντας με ύφος δριμύ, ότι τέτοια μέρα ένας τζέντλεμαν θά' κινδύνευε πολύ, αν άφηνε το δέρμα του σε μια τέτοια τρέλλα.

Μη κάμετε λοιπόν ποτέ, μα ποτέ, μπάνιο με βρεγμένο σεντόνι.

Άφου λοιπόν κι' έτσι δεν γιαιτρεύθηκε το συνάχι μου, μια γνωστή μου κυρία με συνεβούλευσε να βάλω στο στήθος μου ένα κατάπλασμα από σιναπισμό. Είμαι βέβαιος πως αυτό θα με γιάτρευε, αν δεν τύχαινε να βρίσκεται εκεί ο συγκατοικός μου Ουίλσον. Προτού κοιμηθώ, έβαλα το κατάπλασμα, ένα υπέροχο πελώριο κατάπλα-

σμα, δίπλα στο κρεβάτι μου, κοντά μου, για να το πάρω όταν θά' ήμουν έτοιμος. Άλλά το βράδυ γύρισε πεινασμένος ο Ουίλσον και κακαβαίνετε τί συνέβη!

Κάποια άλλη κυρία στο ξενοδοχείο με συνεβούλευσε να πίνω μια λίτρα Ουίσκυ κάθε είκοσιτέσσαρες ώρες. Ένας φίλος μου μου έδωσε την ίδια συμβουλή. Μία και μία λοιπόν έκαναν δύο λίτρες. Τις πήρα και τις δύο, κι' ακόμη είμαι ζωντανός.

Υποβάλλω στους άτυχους που υποφέρουν από το ίδιο κακό τη σειρά των διαφόρων γιαιτρικών που άκολούθησα. Άς δοκιμάσουν. Αν δεν τους περάση το συνάχι, το χειρότερο που έχουν να πάθουν είναι να πεθάνουν.

Μετάφρ. Α. ΑΓΓ.

ΣΤΟΝ ΠΑΠΠΟΥ ΜΟΥ

Κάποιο θλιμένο σούρουπο μās άφησες παππού μου, ό χάρος ήρθε άγέρωχα κι' άρπαξε την ψυχή σου δεν άπομένει τίποτα παρά καλά στο νου μου όλόφωτη ή εικόνα σου στο τέλος της ζωής σου.

Όταν χειμώνας έφτανε, σαν ήμουνα μικρούλι, καθόσουν γύρω στη φωτιά, μουλεγες ιστορίες την Σταχτοπούτα την καλή, το Κοντορεβιθούλι κι' από το στόμα μου άκουγες άθώες άπορίες.

Και τώρα που ή χειμώνα όλα τάχει μαυρίσει καταλαβαίνω, ή ψυχή σου άπ' τον ουράνιο θόλο να μ' άγκαλιάση θέλει, ναί! κάτι να ψιθυρίση το παραμύθι της ζωής, το παραμύθι όλο.

Τάκης Παναγόπουλος

ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΩ...

Σκελετωμένα τα κλαδιά στο κύλισμα του χρόνου σκληρά μοιάζουν φαντάσματα, τον κόσμο που τρομάζουν,

στην εποχή της σκοτεινιάς, του κρύου και του πόνου, στην εποχή που δάκρυα τα μάτια μας σταλάζουν. Έρημα τα παράθυρα κι' οι γλάστρες μένουν άδειες στην εποχή της σκοτεινιάς, του κρύου και του πόνου τα λούλουδα μαραίνονται, σιγά-σιγά πεθαίνουν... Ω! φυλαχθήτε άνθρωποι, είν' εποχή του πόνου! Και σά μικρό πετούμενο, που φοβισμένο τρέχει, τρέχω κι' έχω στο σπίτι μου και κάθομαι στο τζάκι. Δυό δάκρυα χοντρά-χοντρά τα μάγουλά μου βρέχουν και προσπαθώ μες την ψυχή να ξεσταθώ λιγάκι...

Τριζοβολάει ή φωτιά, ξεσταίνει το δωμάτι κι' ή ζέστα, που ξεχύνεται γοργά-γοργά τριγύρου, να σταματήση προσπαθεί τα δάκρυα στο μάτι και προξενεί αντίθεση στο παγερό τ' άπειρου.

Και καθισμένος πειά κοντά στο δωμάτιο το τζάκι να ξαναρθή πολύ γοργά ή άνοιξη προσμένω, να με γεμίση με χαρά, να διώξη το φαρμάκι, που μου πλακώνει την ψυχή. . . . ! να τί περιμένω!

Άπότ. Μακρυγιάννης

ΧΙΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΙΟΝΙΑ...

Η φύση μοιάζει με νυφούλα ξωτική ντυμένη μ' ένα όλόλευκο φουστάνι, το χιόνι δίνει μάν εικόνα μαγική κι' ή γή ένα μανδύα έχει ύφανε.

Η εκκλησία του χωριού ή ταπεινή λές κ' είναι μια νεράιδα άσπροντυμένη, ή γέριχη συκιά, στη σιγαλιά εκεί —τα φύλλα της πεσμένα—μαραμένη!

Τριγύρω μου παντού είναι ή παγωνιά, όλόλευκα χωράφια κι' άκρογιάλι μα σκέπτομαι πως ή καλύτερη χιονιά είν' στής μητέρας το λευκό κεφάλι...

Τα χιόνια θέ να λυώσουνε κάποια φορά, και τότε θάναί όλα άνθισμένα, μα σαν τα χιόνια λυώσουνε άπ' τα μαλλιά της μάνας, δεν ξαναανθούν, ώμένα!

Μαριάννα Γεωργαντά

ΠΑΛΗΑ ΒΙΟΛΙΑ

Παλιά βιολιά, στη σιγαλιά, ριγούνε λυπημένα... Είναι πουλιά, δίχως φωλιά που μοιάζουνε μ' έμένα...

Νοσταλγικά, πονετικά, άναρριγούν και κλαίνε... κάποια πουλιά, στη σιγαλιά, τον πόνο τους που λένε...

Όλα σιγούν, μόνο ριγούν των δευτρικών οι κλώνοι... Μέσ' στη θραυιά, φτωχή καρδιά στον πόνο μαρτζώνει...

Μέσ' στη σιγή, μοιάζει κραυγή, κάποιου χαμένου κόσμου... Δες και μιλεί, με το βιολι, κι' ό πόνο ό δικός μου...

Άλέκος Γ. Παπαγεωργίου

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΣ ΩΡΕΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Το παιγνίδι αυτό παίζεται συνήθως στο ύπαιθρο. Είναι άρκετά διασκεδαστικό και περισσότερο... γαργαλιστικό, άφου ύπόσχεται, σ' όσους κερδίσουν, διάφορες λιχουδιές—σοκολάτες, καραμέλλες κλπ. Πρόκειται περι ενός διαγωνισμού έξυπνάδας, ταχύτητας κλπ, μεταξύ ομάδων. Για να παιχθή, χρειάζεται άρκετη ώρα και περισσότερη από το μέρος των διατητών, που χρειάζεται να ετοιμάσουν το παιγνίδι ως εξής: Γράφουν σε κάμποσα—πέντε, λόγω χάριν—χαρτάκια από ένα γρίφο και τα βάζουν σε πέντε φακέλλους. Άυτά τα πέντε θα είναι για την μια ομάδα. Άλλα πέντε θα χρειασθούν για τη δεύτερα, άλλα πέντε για την τρίτη, κ. ο. κ. για όσες ομάδες είναι. Άπ' έξω, για να διακρίνονται τα γράμματα της κάθε μιας ομάδος, γράφουν για την πρώτη Α₁ για το πρώτο γράμμα, Α₂ για το δεύτερο, Α₃ για το τρίτο, κ. ο. κ. Για τη δεύτερη, Β₁, Β₂, Β₃ κλπ. για την τρίτη Γ₁, Γ₂, Γ₃ κ. ο. κ. μέχρι της τελευταίας. Οι γρίφοι, που θα είναι μέσα σε κάθε γράμμα, θα οδηγούν, πάλι με κάποιο γρίφο, σχεδιάγραμμα κ.τ.λ., για να βρεθή το επόμενο, που θα είναι κρυμμένο σε κάποιο μέρος, όπως θα δούμε παρα κάτω. Τα πρώτα γράμματα, δηλ. το Α₁, Β₁, Γ₁, Δ₁ κλπ., θα δοθούν στους άρχηγούς κάθε ομάδος, οι όποιοι θα τα άνοιξουν μαζί με την ομάδα των, όταν ό διατητής δώση το σύνθημα, και θα προσπαθήσουν, με τη βοήθεια της πληροφορίας που τους δίνει, να βρούν το δεύτερο, ύστερα το τρίτο και ούτω καθ' εξής.

Το τελευταίο γράμμα κάθε ομάδος είναι χωρίς γρίφο και λέγει άκριβώς το μέρος όπου είναι κρυμμένος ό θησαυρός. Νικήτρια είναι ή όμας εκείνη που θα βρη πρώτη τον θησαυρό, άφου βρη προηγουμένως και με τη σειρά τους όλα τα γράμματα.

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

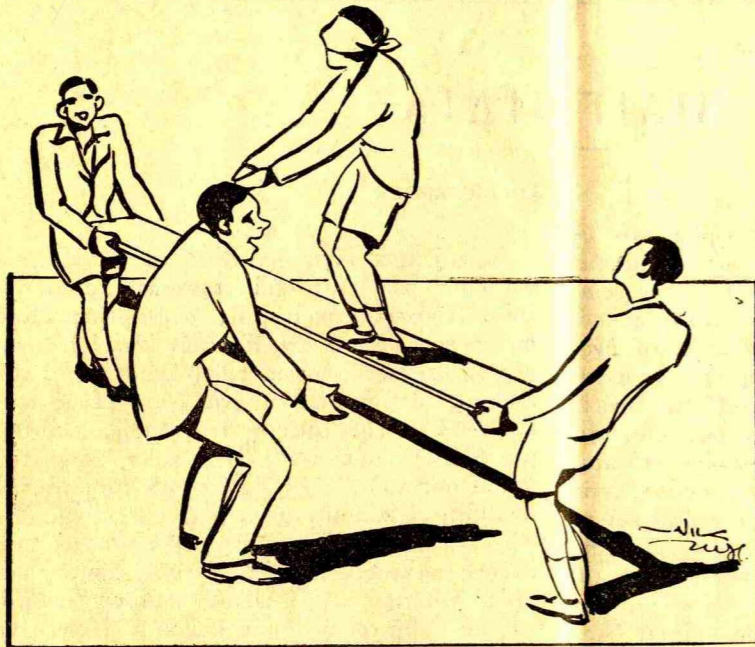
Κρατά πολύ λίγη ώρα αυτό το παιγνίδι, είναι όμως ευχάριστο και προκαλεί πολλά γέλοια. Πρόκειται περι μιας συμφωνίας... από διάφορες φωνές ζώων, πουλιών κλπ. Ό άρχηγός της συγκεντρώσεως ψιθυρίζει στο αυτί του καθενός από μια φωνή ενός ζώου ή ενός πουλιού, για να την μιμηθή όταν δοθή το σύνθημα. Μεταξύ αυτών θα είναι και ή φωνή του γαϊδάρου, που ό άρχηγός θα φροντίση να την άναθήσει σε κάποιον με... γερά πνευμόνια. Έν τω μεταξύ ό άρχηγός έχει συνεννοηθή με τους άλλους παίκτας, εκτός από εκείνον που θα κάνει το γαϊδάρο, να μη κάνουν καμιά φωνή όταν θα δοθή το σύνθημα, και έτσι θα άντηγήση μόνο ή μελωδική φωνή του...γαϊδάρου.

ΔΡΟΜΟΣ ΜΕΤ ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Άφίνομε χάμω μερικά άντικείμενα σε μια γραμμή και σε άπόσταση περίπου 70 εκατοστών του μέτρου, το ένα από το άλλο. Βάζομε κατόπιν κάποιον που να μη ξέρη το παιγνίδι, να περάση πάνω από τα άντικείμενα αυτά, (καπέλλα, λόγου χάριν), πατώντας στο μεταξύ των διάστημα. Άφου τα περάση μία ή δύο φορές, για να συνηθίση, χωρίς να πατήση κανένα, του δένουμε τα μάτια και τον άφινουμε να τα περάση πάλι, χωρίς να τα πατήση. Έν τω μεταξύ οι άλλοι πέρνουν τα άντικείμενα από εμπρός του, χωρίς βέβαια αυτός να το καταλάβη. Νομίζοντας πως τα άντικείμενα είναι κάτω, προσπαθεί να τα περάση χωρίς να πατήση κανένα, και έτσι κάνει τους άλλους να ξεσπούν σε γέλοια. Άφου τα . . . περάση, του άνοιγομε τα μάτια, για να δη αν επάτησε κανένα . . .

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Πρόκειται περί ενός τολμηροῦ πηδήματος πάνω ἀπὸ ἓνα ἀεροπλάνο. . . . Δυὸ παιδιά κρατοῦν μιὰ σανίδα παραλλήλως πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ πάνω σ' αὐτὴν ἀνεβαίνει καὶ στέκεται ὄρθιος ἓνας πού δὲν ξέρεי τὸ παιγνίδι. Ἡ σα-

«ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ χαμηλώνη αὐτός.»

νίδα θὰ βρῖσκεται σὲ ὕψος περίπου πενήντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παιγνιδιοῦ τοῦ δένει τότε τὰ μάτια καὶ στέκεται ὄρθιος μπροστὰ του. Τοῦ λέγει ὅτι θὰ τὸν ἀνεβάσουν μετὰ τὴν σανίδα ψηλά καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πηδήσῃ, ὅταν τοῦ ποῦν. Τὰ χέρια τοῦ τολμηροῦ ἀεροπόρου . . . θὰ εἶναι ἀκουμπισμένα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀρχηγοῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀκουμπᾷ στοὺς διπλανούς του, πού κρατοῦν τὴν σανίδα.

Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς δίνει τὸ παράγγελμα σ' αὐτοὺς πού κρατοῦν τὴν σανίδα νὰ τὸν σηκώσουν, καὶ ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ χαμηλώνη αὐτός, λυγίζοντας τὰ γόνατα· αὐτοὶ πού κρατοῦν τὴν σανίδα, χωρὶς νὰ τὴν ὑψώσουν καθόλου, τὴν ταλαντεύουν ἐλαφρά. Ὅταν τὸ κεφάλι τοῦ ἀρχη-

γοῦ φθάσῃ τὸ ὕψος τῆς σανίδας, παραμερίζει λίγο, χωρὶς νὰ σηκωθῇ, καὶ φωνάζει στὸν ἀεροπόρο νὰ πηδήσῃ. Αὐτὸς ὁ καυμένος, νομίζοντας πὼς βρῖσκεται σὲ μεγάλο ὕψος, διαστάζει καὶ τρέμει μήπως χτυπήσῃ. Ὁ ἀρχηγὸς ἐπιμένει, χωρὶς βέβαια νὰ μιλοῦν οἱ ἄλλοι πού θὰ εἶναι γύρω, καὶ τέλος πηδᾷ μετὰ τὴν ἐντύπωση πὼς βρῖσκεται σὲ ὕψος τοῦλάχιστον 2 μέτρων. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας τὸ ἔξης: Ἐπειδὴ ὁ . . . ἀεροπόρος μας νομίζει πὼς βρῖσκεται πολὺ ψηλά, ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ μετὰ ἀνάλογες προφυλάξεις, δηλ., μαζεύοντας τὰ πόδια του καὶ κλίνοντας λίγο πρὸς τὰ ἔμπροσ, σὰν νὰ πρόκειται νὰ κάμῃ βουτιά στὴ θάλασσα. Ὅταν ὅμως ἀναγκασθῇ νὰ . . . προσγειωθῇ ἔτσι ἀπότομα, τότε ὑπάρχει πιθανότης νὰ χτυπήσῃ στὰ γόνατα καὶ, μαζὶ μετὰ τὴν ἐκπληξή του, νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ πέσῃ χάμω. Γι' αὐτὸ εἶναι καλὸ ὁ ἀρχηγὸς νὰ προσέχῃ καὶ νὰ τὸν πιάσῃ μόλις πατήσῃ χάμω.

*Ελ.πιδοφόρος

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Κύτταξε πὼς ἐρήμως πέρα ὡς πέρα ἡ ἐξοχή, πάνω στὴ γῆ π' ἀθρόβου καὶ ἀργὰ πέφτουν τὰ φύλλα. Χτυπάσι γοργὰ καὶ ρυθμικὰ τὸ τζάμι μου ἔξω ἢ βροχή καὶ στὸν ἀέρα μὲ ἄξαφνη περνάει ἀνατριχίλα.

Μιὰ ἡσυχία ἀτέλειωτη στὴν κάμαρή μου τὴ φτωχή, μόνο στὸ τζάμι τρίζουνε τὰ πρῶτα τοῦ κρούου ξύλα. Γύρω βιβλία σκορπιστά, καὶ ἄλλα μοῦ κλαίουν τὴν ψυχὴ καὶ ἄλλα μοῦ δίνουν συντροφιά στὴ γύρω μου μαυρίλα.

Παντοῦ μονάξια. Κι' ἐντρομὰ φεύγουν καὶ φεύγουν τὰ πούλια [στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς πούναι στρωμένη φύκια, στὸ μῶλο πού μισόγυρτα βρῖσκονται τὰ καϊκία. . .

Κι' ἀργοθωρῶ στὸ πέλαο σκεβρὰ καράβια καὶ παληὰ καὶ ἄχ! λέω, στὸ ταξίδι τοῦ νὰ μ' εἴχανε πιλότο, νὰ ταξιδεύω ἀκούραστα μετὰ τὸ βορριά καὶ νότο . .

Γιάννης Ἰωαννίδης

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΜΑΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΘΕΣΙΣ

Τὴν ὥρα πού ξεκινούσε τὸ τράμ, καταφθάνει, λαχανιασμένος, ἓνας στρομπουλὸς—στρομπουλὸς κύριος. Σήκωσα τὸ ἓνα μου πόδι ἀπ' τὴ σκάλα, ὅπου βρισκόμουνα κρεμασμένος καὶ, πατώντας μόνο τὸ ἄλλο, τοῦ ἔκανα λίγη θέσι, γιὰ ν' ἀνεβῆ καὶ αὐτός. Μετὰ εὐχαρίστησε καὶ κρεμάστηκε ἡσυχα-ἡσυχα. Στὴν ἄλλη στάση ὅμως, μόλις εἶδε νὰ καταφθάνῃ ἄλλο κύμα ἐπιβατῶν, τάβαλε μετὰ τὸν εἰσπράκτορα.

— Μὰ δὲ λές, ἄδελφέ, νὰ προχωρήσουν λιγάκι οἱ πρῶτοι! Ὅριστε, τὸ βαγόνι μπροστὰ εἶναι ἄδειο.

— Προχωρεῖτε ἔμπροσ παρακαλῶ, κύριοι, φώναξε ὁ εἰσπράκτορας μ' ἀνεβασμένη λίγο πειὸ πολὺ τὴ φωνή.

Μὰ δὲ βαρυνέσαι, σχεδὸν κανένας δὲν κουνιόταν ἀπ' τὴ θέσι του.

Τέλος ἀγανακτισμένος ὁ ὁμοιοπαθὴς μου κύριος, φώναξε πάλι πρὸς τὸν εἰσπράκτορα.

— Τί φωνάζεις, προχωρεῖτε καὶ ξεπροχωρεῖτε; Νά, σ' ἐκείνον ποῦναι μέσ' τὴ μέση καὶ δὲν ἀφίνει κανέναν νὰ προχωρήσῃ, φώναξε νὰ πάῃ ἔμπροσ. Μωρὲ—ἀναισθησία! Πες!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, ἀρχισε νὰ μοῦ ἀναπτύσῃ μετὰ ξεχωριστὴ εὐγλωττία τὴν ἀναισθησία «μερικῶν», πού δὲν ἐννοοῦν νὰ θυσιάσουν κάτι ἀπ' τὴν ἀνεσή τους γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἔτσι εἶναι, ἀγαπητέ μου, μοῦ λέει. Ὁ ἓνας μας δὲν σκέπτεται τὸν ἄλλον. Ὅταν ὅμως αὐτὸς πού τῶρα δὲν προχωρεῖ ἔμπροσ, ἦτανε ἐδῶ στὴ θέσι μας, κρεμασμένος σὰν σταφύλι, νάδωλεπες πὼς θὰ φώναζε.

— Τὸν γνωρίζετε, κύριε; Μήπως τὸν ἔχετε ἰδεῖ καὶ ἄλλη φορὰ;

— Ὁχι, ἀγαπητέ μου. Ἀλλὰ ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος. Ἄν ἀδικιέται κανεὶς, φωνάζει γιὰ τὴ δικαιοσύνη, ἔταν ὅμως αὐτὸς πρόκειται νὰ διαχειρισθῇ τὸ δίκιο τοῦ ἄλλου, ξεχνᾷ πὼς ὑπάρχει δικαιοσύνη στὸν κόσμο. Ὅταν εἶναι φτωχός, φωνάζει γιὰ τὴν ἀσπλαχνία τῶν πλου-

σιων, μόλις ὅμως τὸ φέρῃ ἡ ρόδα καὶ πιάσῃ μερικὲς χιλιάδες, οὔτε δεκαράκι δὲ δίνει σὲ φτωχό. Ἔτσι ὅμως εἶναι, φίλε μου, ἡ θέσι τὰ κάνει ἔλα, ἡ θέσι. Ἡ θέσι ἀλλάζει τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος κρῖνει, συναισθάνεται, ἀποφασίζει ἀναλόγως τῆς θέσεώς του. Μάλιστα ἀγαπητέ!

Ἔστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἔτυχε πάλι νὰ παρακολουθῆσω μέσα στὸ ἴδιο τράμ παρόμοια σκηνή. Εἶχα κατορθώσει μετὰ χίλια βάσανα νὰ γλυστρήσω μέχρι τὴν πίσω πόρτα τοῦ διαδρόμου. Μπροστὰ ἀπὸ μένα ἦταν ὁ εἰσπράκτορας, πού ἀγωνιζόταν νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους νὰ προχωρήσουν πειὸ μέσα στὸ τράμ, πού ἀπ' τὴ μέση καὶ ἔμπροσ ἦταν ἄδειο. Τοῦ κάκου ὅμως.

Τέλος δὲν δάσταξα, θυμήθηκα ἔλα τὴν ρητορεία, πού μοῦ εἶχε κάνει πρὸ ἡμερῶν ὁ στρομπουλὸς ἐκείνος κύριος γιὰ «μερικούς», καὶ εἶπα στὸν εἰσπράκτορα νὰ ἀπευθυνθῇ στὸν πρῶτο πού στεκόταν στὸ διάδρομο καὶ τὸν ἔφραζε μετὰ τὸ χόντρος του.

Δὲν εἶχε προφθάσει ὅμως ὁ εἰσπράκτορας νὰ τελειώσῃ, καὶ ἄμέσως ὁ κύριος, πού στεκόταν μέσ' τὴ μέση, ἀπάντησε μετὰ θυμό.

— Τί προχωρεῖτε καὶ ξεπροχωρεῖτε! Ὅριστε! Σαρδέλλες θὰ γίνουμε;

— Τί νὰ σᾶς κάνω, κύριος, τί νὰ σᾶς κάνω. Εἶν' ἡ ὥρα δλέπεις, πρέπει νὰ στριμωχθοῦμε ἔλα ἀπὸ λιγάκι γιὰ νὰ πάῃ ὁ κόσμος στὰ σπήτιά του.

— Τί νὰ μοῦ κάμῃς; Τί θὰ πῆ τί νὰ μοῦ κάμῃς. Νὰ μὴ βάζῃς ἄλλους! Κατάλαβες;

— Ἄς ἡσούνα ἀπ' ἔξω κύριος καὶ θάδωλεπες, τοῦ ἀπήντησε φουρκισμένος ὁ εἰσπράκτορας. Ἐξασφάλισες νὰ πᾶς στὴν ὥρα σου στὸ σπιτάκι σου καὶ γι' αὐτὸ μιλάς ἔτσι!

— Γι' ἄκου δὴ νὰ σοῦ πῶ! ἀπάντησε ὁ ἄλλος πειὸ θυμωμένα αὐτὴ τὴ φορὰ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ καθόλου καὶ χωρὶς νὰ τὸ κουνήσῃ ρουπὶ ἀπ' τὴ θέσι του. Νὰ μάθῃς νὰ μιλάς καλύτερα. Ὅριστε μας. Ἔχεις τὴν ἀξίωση νὰ στοιβαχθοῦμε σὰν σαρδέλλες καὶ μᾶς βρίζεις καὶ ἔλας.

— Δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ θέσι μου νὰ σοῦ μιλήσω ὅπως ξέρω γώ, ἀπάντησ' ὁ εἰσπρά-

κτορας, αποφασισμένος να μη συνεχίση τὸν καυγά. "Ας ἦταν ἄλλοιῶς ἡ θέση μου καὶ ἤξερα γὼ πὼς νὰ τὰ ποῦμε.

—Αἶ, μὰ τὸ κατάλαδες πὼς παράγινες; δρυχήθηκε δὲ ἤθεν θυγόμενος κύριος καὶ, γυρίζοντας, ἔρριξε ἕνα φεβερὸ δλέμμα στὸν εἰσπράκτορα. Θὰ ἔλθω αὐτοῦ καὶ

Τί νὰ ἰδῶ ὁμως! Στὰ ἀλλοιωμένα ἀπ' τὸ θυμὸ χαρακτηριστικὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἀνεγνώρισα καλά, ποιὸν λέτε; Τὸν κύριο, ποῦ εἶχα φιλοξενήσει πρὸ ἡμερῶν στὴ σκάλα τοῦ τράμ!

Ἡ θέση ὁμως βλέπετε

ΑΖΟΡ

ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Ν. Ψ. μὲ πολλή χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση βλέπει τὴν ὄραία συνεργασία ποῦ τῆς στέλνουν οἱ φίλοι τῆς. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μᾶς λένε ὅτι τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ «φιλολογικὰ» περιοδικὰ ποῦ ἐκδίδονται σήμερα, διευθύνονται ἀπὸ ὀρισμένες «κλίκες», ποῦ τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἀτομικὴ των ρεκλάμα καὶ δὲν θέλουν νὰ ἐμφανίσουν τὴν ἐργασία κανενὸς ἄλλου, ἐνῶ ἡ Ν. Ψ. δίνει τίς σελίδες τῆς ἐλεύθερα σὲ κάθε τι καλὸ. Ἔτσι πολλοὶ νέοι τὴν προτιμοῦν καὶ περισσότεροι θὰ τὴν προτιμήσουν στὸ μέλλον, ὅσο θὰ γνωρίζεται περισσότερο.

Δὲν ξεύρουμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, γιατί ὁ σκοπὸς μᾶς δὲν εἶναι κυρίως φιλολογικὸς, οὔτε ἔχουμε σχέσεις μὲ τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους. Ὅπως δὴποτε, θὰ μᾶς εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο ἂν τὸ περιοδικὸ μᾶς χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξὺ τους οἱ νέοι, δείχνοντας τὴ σκέψη καὶ τὸ αἶσθημα ποῦ τοὺς γεννᾷ ἡ ζωὴ. Εὐχαριστοῦμε λοιπὸν ὅλους ὅσοι μᾶς στέλνουν συνεργασία τους καὶ προσκαλοῦμε κι' ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ χρησιμοποιοῦν τίς σελίδες μᾶς.

* *

Παρατηροῦμε ὁμως ὅτι μᾶς στέλνονται πάρα πολλὰ ποιήματα, ἐνῶ τὰ πεζὰ σπανίζουν. Βέβαια καταλαβαίνει κανεὶς εὐκολὰ τὸ γιατί —κατὰ τὴ γνώμη μᾶς τουλάχιστον. Ἐνα κάποιον αἶσθημα, ἀπλὸ καὶ πρόχειρο ἔστω, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὸ καὶ ντυμένο μέσα σὲ μιὰ

στρωτὴ ἐκφραση, γίνεται εὐκολὰ ἀξιόλογο, χάρη στὸ μέτρο καὶ τὴ ρίμα. Ἐνῶ ἕνα πεζὸ κομμάτι... Εἶναι τόσο βαρὺ νὰ δέση κανεὶς ἕνα διήγημα, νὰ ζωντανέψῃ ἀνθρώπους. Χρειάζεται, τίς περισσότερες φορές, νὰ ἔχη κανεὶς κάτι νὰ εἰπῇ πάνω στὴ ζωὴ, κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν περαστικὴ ἐντύπωση ποῦ τοῦ ἐγέννησε ἡ στιγμή καὶ ποῦ φτάνει γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα τραγούδι.

Ναί, ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ δυσκολώτερα, ποῦ εἶναι πάντα καὶ σημαντικώτερα. Συμβουλευοῦμε λοιπὸν ἐκείνους ἀπὸ τοὺς συνεργάτες μᾶς ποῦ τὰ κατάφεραν στὸ ποίημα, νὰ δοκιμάσουν νὰ γράψουν καὶ διήγημα—ἂν φυσικὰ δὲν εἶναι ἐντελῶς βέβαιοι πὼς δὲν κάνουν γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Η ΕΠΑΡΧΙΑ

Καὶ κάτι ἄλλο μᾶς εὐχαριστεῖ ἐπίσης καὶ κάποτε μᾶς συγκινεῖ πραγματικά: Ἡ ὑποδοχὴ ποῦ κάνει στὸ περιοδικὸ μᾶς ἡ ἑλληνικὴ ἐπαρχία. Καὶ μεῖς δὲν ξέρομε πὼς τὰ καταφέρνουν τὰ παιδιὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ μᾶς ἀνακαλύπτουν, ἀφοῦ τὸ περιοδικὸ μᾶς δὲν εἶναι πλούσιο καὶ δὲν ἔχει χιλιάδες φύλλα γιὰ νὰ σκορπίσῃ παντοῦ. Καὶ ὁμως ἀπὸ τὴν Βέρροια ὡς κάτω στὴν Μεσσηνία, παντοῦ βρέθηκαν παιδιὰ ποῦ εἶδαν τὴν Ν. Ψ., τὴν ἀγάπησαν καὶ τὴν ἐξετίμησαν. Καὶ τὰ θερμὰ γράμματα ποῦ μᾶς στέλνουν ἀποτελοῦν γιὰ μᾶς τὴν καλύτερὴ ἐνθάρρυνση.

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΤΟΣ

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ ὅσους εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ συγχαροῦν, γιὰ τὴν εἰσοδὸ τῆς στὸν τέταρτο χρόνο, τὴν Ν. Ψ., ποῦ τὴν βρίσκουν κάθε χρόνο καὶ καλύτερη καὶ τὴν θεωροῦν πάντα ἕνα καλὸ τους φίλο. Συμφωνοῦμε κι' ἐμεῖς μαζί τους πὼς σημαίνει κάτι γιὰ τὴν ἐποχὴ μᾶς τὸ ὅτι ἕνα περιοδικὸ σὰν τὴν Ν. Ψ. μπορεῖ νὰ προχωρῇ τῶρα στὸ τέταρτο ἔτος τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ ἔχη κάμει καμμιά ὑποχώρηση ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ του γραμμὴ.

Η ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΜΑΣ

Στὸ προηγούμενο φύλλο, λέγωντας πὼς σ' αὐτὸ θὰ εἶχαμε τὴν καμπάνια, λογαριάσαμε χωρὶς τόν...ξενόδοχο τῶν διαγωνισμῶν. Τὰ σχολεῖα, τίς ἡμέρες τῶν διαγωνισμῶν, εἶναι σὰν νὰ ἔχη κηρυχθῇ ἐκεῖ ὁ στρατιωτικὸς νόμος: ὅλοι εἶναι σὲ ἐμπόλεμο κατάσταση κι' ἔτσι,

κι' ἐμεῖς φρονίμως ποιοῦντες, δὲν ἐπατήσαμε τὸ πόδι μᾶς, μέσα στὴν...ζώνη τοῦ κινδύνου.

Ἄλλὰ φουρτούνα ἦταν καὶ πέρασε...

ΕΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Δυὸ Ὄργανώσεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ, τὸ «Οἰκουμενικὸ Συμβούλιο τοῦ Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ ὁ «Παγκόσμιος Σύνδεσμος πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» ἔχουν προκηρύξει ἕνα μεγάλο διεθνεῖ διαγωνισμὸ γιὰ νέους 14-20 ἐτῶν, πάνω στὸ θέμα «**Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ παγκόσμια ἀδελφωσύνη**».

Χάρη στὴ δωρεὰ κάποιας ἀμερικανίδας, τῆς χήρας κυρίας F. G. van Loan, τὰ βραβεῖα εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα: 300 δολλάρια τὸ πρῶτο, 200 τὸ δεύτερο, 100 τὸ τρίτο καὶ 50 τὸ τέταρτο. Ἐπίσης θὰ δοθοῦν 25 βραβεῖα ἀπὸ 10 δολλάρια τὸ καθένα καὶ 41 ἀπὸ 5 δολλάρια. Ἀκόμη θ' ἀπονειμηθοῦν 100 τιμητικὰ μετάλλια. Ἔτσι θὰ βραβευθοῦν ἐν ὅλῳ 170 πρόσωπα.

Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν στὸν χριστιανικὸ τύπο ὅλου τοῦ κόσμου καὶ θ' ἀνακοινωθοῦν μάλιστα—τὸν ἐρχόμενο Σεπτέμβριο—στὴν προσεχῇ Συνέλευση τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ἐπίσης θ' ἀνακοινωθοῦν ἰδιαιτέρως σ' ὅλους ὅσοι θὰ πάρουν μέρος.

Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουν ὅσοι γεννήθηκαν μεταξὺ τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1914 καὶ τῆς 1ης Μαΐου 1920. Τὰ χειρόγραφα (ποῦ μποροῦν νὰ γραφοῦν σ' ὅποιαδήποτε γλῶσσα καὶ πρέπει νὰ περιέχουν 1000 ἕως 2000 λέξεις) πρέπει ὡς τίς 15 Ἀπριλίου ἐ.ε. νὰ ἔχουν σταλῆ στὸν αἰδ. Ἐμμ. Μυτιληναῖο (Ἀδριανοῦ 1305 Ἀθῆναι) ποῦ εἶναι ἀντιπρόσωπος τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς τῆς Νεολαίας στὴν Ἑλλάδα.

Στὸ χειρόγραφο δὲν πρέπει κανεὶς νὰ γράψῃ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ ἕνα ῥητὸ καὶ ἕνα ἀριθμὸ. Τὸ ἴδιο ῥητὸ καὶ ὁ ἴδιος ἀριθμὸς πρέπει νὰ γραφοῦν πάνω σ' ἕνα φάκελλο, μέσα στὸν ὅποιο θὰ κλειστῇ μιὰ κάρτα μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴ διευθύνση τοῦ συγγραφέως.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

ΕΝΑ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Ὁ «Ἀκαδημαϊκὸς Χριστιανικὸς Ὀμιλὸς» ἐδημοσίευσεν καὶ ἐκυκλοφόρησεν τελευταῖα ἕνα διάγγελμά του πρὸς τοὺς φοιτητὰς καὶ σπουδαστὰς. Τὸ δημοσιεύομε κι' ἐμεῖς ἐδῶ, περιμένοντας μάλιστα πὼς ὁ «Ὀμιλὸς» θὰ μᾶς δίνη τακτικὰ νὰ δημοσιεύομε μιὰ περίληψη τῶν ἐργασιῶν του.

Συνάδελφοι,

Ἀγαναχτισμένοι γιὰ τὴν ἀδικία ποῦ νοιώθουμε γύρω μας, τὴν ἔλλειψιν καρδιάς καὶ συμπόνιας, τὸ καταρράκωμα τῶν πραγματικῶν ἀξιών ἀπὸ τοὺς ἐκμεταλλεῖς τους, ζητᾶμε ν' ἀντιδράσωμε. Ἡ ζωὴ κι' ἡ φλογερὴ δύναμις τῶν εἴκοσι χρόνων μᾶς, ἡ λιγώτερο δηλητηριασμένη νεανικὴ καρδιά μᾶς, μᾶς ὀδηγεῖ.

Γνωρίσαμε κάτω ἀπὸ τὸ ντύμα πολλῶν ἰδανικῶν, πολλῶν προσπαθειῶν γιὰ καλλιτέρευσιν, ἄλλοτε τὴν ἐγωϊστικὴ φιλοδοξία ἢ τὴ δίψα τοῦ χρήματος κι' ἄλλοτε τὸ πιὸ φαρμακερὸ καὶ κίτρινο μίσος.

Ὅχι! Δὲν βρίσκεται ἐκεῖ, γιὰ μᾶς ἡ γιαιτρεία! Ἐμεῖς βλέπομε τὴν αἰώνια, τὴ δασμένη Ἀλήθεια. Ἐκεῖνη μᾶς ὠδήγησε νὰ ζητήσωμε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ διώξωμε ἀπ' τὴν ψυχὴ μᾶς τὴν κακία καὶ τὸν ἐγωϊσμὸ, γιὰ ν' ἀνοίξωμε διάπλατα τὰ μάτια μᾶς, φωτισμένα πειά, στὴν αἰτία κάθε κακοῦ.

Τώρα θεμελιωμένοι στὴν Ἀλήθεια, ποῦ ζῆ, καὶ θὰ ζῆ ἔστω καὶ παραγνωρισμένη, καὶ μὲ τὸ θάρρος τῆς πίστεως στὴ δύναμις τῆς ἀπόλυτης ἀγάπης, βροντοφωνᾶμε:

Διανοούμενοι νέοι! Ὅσοι αἰσθανθήκατε τὴν ἀνάγκη ἰδανικοῦ γιὰ νὰ πληρώση τὴν ἄσκοπη ἀλλοιώτικα ζωὴ σας, ἐδῶ βρίσκεται τὸ μοναδικὰ σωστὸ μονοπάτι ποῦ ὀδηγεῖ στὴν Ἀλήθεια. Συνάδελφοι! Δὲν βρήκαμε ἀντίστασι στὸ λογικὸ μᾶς, οὔτε στὶς ἐπιστημονικὰς γνώσεις μᾶς, γιὰ νὰ πιστέψωμε κάτι ποῦ ἀσυνείδητα ζητοῦσε ἡ ψυχὴ μᾶς. Δὲν βρήκαμε στὴ χριστιανικὴ διδασκαλία—ποῦ δὲν ἀνήκει σὲ κανένα ἄτομο οὔτε λερώνεται ἀπὸ ὅποιοδήποτε κακὸ ὁπαδὸ τῆς—οὔτε σκοτεινότητα οὔτε ἀπιστιοδοξία, ὅπως συκοφάντησαν οἱ ἐχθροὶ τῆς.

Βρήκαμε Ἐλπίδα γιὰ τὴν καλλιτέρευσιν καὶ Φῶς ὀδηγὸ σ' αὐτὴ. Ἡ νεανικὴ καὶ ζωντανὴ ψυχὴ μᾶς δὲν θὰ μπορούσε ἄλλοιῶς νὰ ζήσῃ στὴ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα τῆς ἀπιστιοδοξίας.

Νέοι ζωντανοὶ! Στὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ βρήκαμε τὴν ἀνυπόκριτη, μοναδικὴν κι' ὑπέ-

ροχη ανδρεία της θυσίας γιὰ τὸν ἄλλον, ἔστω καὶ ἐχθρό. Βρήκαμε τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσωμε τὴ δική μας κακία πρὶν δείξωμε τὴν ξένη. Γιατὶ μᾶς ἀρέσει ἡ ανδρεία καὶ ἡ δύναμι. Καὶ δὲν εἶναι ὕλη αὐτῆς, ἀλλὰ ψυχικὸς ἀρετῆς.

Τώρα πιστεύομε ὅτι εἶναι οὐτοπία ἡ ἀναμνηστικὴ καλλιτέρευσις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἀτομικοῦ κακοῦ μὲ ἐξωτερικὰ μέσα. Ἀρχηγοὶ πολιτειῶν ἀρχίσανε νὰ διακηρύττουν τὴν χρεωκοπία τοῦ νοῦ μονάχου χωρὶς τὴν καρδιά, καὶ στὰ πολιτικὰ συστήματα καὶ στὴν κοινωνικὴ σύνθεσι. Ὁ ἀντίλαλος τῆς φριχτῆς χρεωκοπίας τῶν νέων τεχνασμάτων τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου γεμίζει τὸν ἀέρα.

Σπουδασταί! Δὲν εἴμαστε μόνο ὑποψήφιοι ἐπαγγελματίες. Εἴμαστε ἡ δύναμι τῆς κοινωνίας, τὸ κόκκινο αἷμα τῆς! Ἐυπνήστε καὶ δώστε περιεχόμενο στὴ ζωὴ σας, ποὺ καταντᾷ, ὅταν δὲν πλανιέται σὲ λαβύρινθους, νὰ σαπίζει στὴν ἀδράνεια ἀπέναντι τῆς ἰδέας, καρφωμένη στὸν βιοπορισμὸ καὶ μόνο.

Γνωρίστε τὰ δικαιώματα καὶ τὸν σκοπὸ ποὺ βάλθηκε στὴν ὑπαρξί μας, ὅταν τόσο θαύματα συνδυάστηκε τὸ πνεῦμα μὲ τὴν ὕλη. Ζητήστε νὰ γνωρίσετε τὴν πραγματικὴ εὐτυχία ποὺ χαρίζει ὁ ὑπέροχος νόμος τῆς Ἀγάπης στὸ ἄτομο καὶ στοὺς λαούς. Ζητήστε τὴ δύναμι αὐτῆ στὴν οὐσιαστικῇ, στὴν πραγματικὴ χριστιανικὴ πίστι, γιατί ἀλλοίως ὁ ἄδειος χριστιανικὸς τύπος, ποὺ φορᾷμε πολλὰς φορὲς σὰν ἀνάμνησι παληᾶς μόδας, ὄχι μόνον «ἄπιο» θὰ εἶναι στὰ χεῖλη τῶν εὐγλωττων ψευδοπρομάχων τῶν ἠθικῶν ἀξιών, ἀλλὰ δηλητήριο κακὸ καὶ θανάσιμο!...

Οἱ φοιτηταὶ ἄλλων χριστιανικῶν χωρῶν ἔχουν μαζευτῆ ἤδη κάτω ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Ναζωραίου... Αὐτὸ ζητᾷμε καὶ μεῖς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ πιστεύομε πὺς θὰ ναι ἀχτίδα λαμπερὴ μέσα στὴν ἀτιμῆ προσπάθεια, στὸ λυσσασμένο δρόμο γιὰ νέο αἷμα, νέα καταρράκωσι τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου, νέα χτυπήματα στὸ θεῖο παράγγελμα τῆς Ἀγάπης. Γνωρίζομε ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσωμε τὸν πόλεμο δεξιᾶ κι' ἀριστερᾶ, εἴτε ἀπὸ ἀπροκάλυπτα ὀργανωμένο μῖσος, εἴτε ἀπὸ νοθευμένα ἰδανικά. Ἀλλὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι!...

Ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ καταναλωθῶμε ὀφέλιμα γιὰ τὸ ἔργο μας, γιατί μᾶς δὴγει ἡ μεγάλη θυσία τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Συναδέλφοι! Εἴμαστε κοντινοὶ σας, γνωρί-

μοι καὶ φίλοι, ἴσως, μέσα στὰ ἀκαδημαϊκὰ ἰδρύματα, καὶ θέλομε νὰ δεχθῆτε τὴ φωνή μας, ὅπως πράγματι εἶναι, ἡ ζωντανὴ ἐξωτερικέουσι τῆς ψυχῆς μας.

Νικηταὶ ὕστερα ἀπὸ δύσκολο ἀγῶνα ποὺ δώσαμε στὴν ἀτομικὴ μας ζωὴ, ἀγῶνα ν' ἀρνηθῶμε τὸ ἴδιο μας τὸ ἐγὼ καὶ νὰ βροῦμε τὴ γνῶσι τῆς ἀτέλειᾶς μας, παρουσιάζομαστε τώρα μπροστὰ σας κάτω ἀπ' τὴ σημαία Ἐκείνου, ποὺ μᾶς δὴγει στὴ Νίκη.

Ἀγάπη καὶ Δικαιοσύνη, πλέρια, ἀπόλυτη, ἀνεξάρτητη ἀπὸ χῶρες καὶ ἔθνη, ἔξω ἀπὸ διακρίσεις καὶ φραγμούς, εἶναι τὸ ἰδανικὸ μας καὶ ἡ αὐτοθυσία τὸ μοναδικὸ μας ἔπλο...

Ἀθήνα, 30 Ἰανουαρίου 1934.

Ἀκαδημαϊκὸς Χριστιανικὸς Ὅμιλος.

ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ἐχομε μιλήσει πολλὰς φορὲς γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μᾶς δίνει ἡ γνωριμία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ σκέπτεται, ἔχει γενικώτερα ἐνδιαφέροντα καὶ ἀνησυχίες. Γιὰ μᾶς, στὴν περίπτωσι αὐτῆ, ὑπάρχει τὸ θαῦμα μιᾶς ψυχῆς, τῆς ἱερῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἀνυπολόγιστη, ἀπειρη ἀξία.

Μὲ ἀληθινὴ λοιπὸν συγκίνηση εἶδαμε, μέσα στὰ γράμματα ποὺ μᾶς στέλλονται, ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα ἐργατόπαιδο, ποὺ δουλεύει—ὅπως μᾶς λέει— σὲ γύφτικο ἢ βαθεῖα μας ἐκτίμηση στὸ αἶσθημα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ (ποὺ οἱ ἀνορθογραφίες του δὲν τὸ ἐμποδίζουν καθόλου νὰ αἰσθάνεται, ὅπως καὶ τὸ ὅτι δὲν ἔμαθε γράμματα δὲν τὸ ἐμποδίζει νὰ σκέπτεται, πολὺ περισσότερο ἀπὸ πολλοὺς διαβασμένους) μᾶς κάνει νὰ δημοσιεύσωμε ἐδῶ τὰ δύο γράμματα ποὺ μᾶς ἔστειλε.

Γράφει κάτι καὶ γιὰ μᾶς, γιὰ τὴ δική μας προσπάθεια νομίζομε ὅμως πὺς θὰταν ἄτοπη κάθε ἀπάντησι. Μᾶς ἀρκεῖ νὰ δείξωμε σήμερα στοὺς ἀναγνώστες τῆς Ν. Ψ. τὴ σκέψι ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ νοιώθει μιά τόσο ἀληθινὴ ἀνάγη γιὰ τὸν διπλανό του.

Ἡ «Νεαν. Ψυχὴ»

Ἀγαπητὴ κύριε διευθυντᾶ

τῆς «Νεανικῆς Ψυχῆς»

Σᾶς γράφει αὐτὸ τὸ γράμμα ἕνας φτωχὸς ἐργάτης, ποὺ σφυροκοπᾷ τὸ πυρακτωμένο σίδερο γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψομί του. Εἶμαι μέλος τοῦ Τμήματος τῶν Ἐργαζομένων, καὶ ἔχω κα-

ταλάθει τίς μεγάλες ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει ἐπρόσφερε καὶ θὰ προσφέρῃ στοὺς ἐργαζομένους νέους, ἡ Χ. Α. Ν. Βουτηγμένος μέσα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἀπὸ μικρὰ παιδάκι, ἔχω νοιώσει βαθεῖα τὴν κόλασι τῶν ἐργαζομένων παιδιῶν. Δὲν μιλῶ, ἀγαπητὴ κύριε, γιὰ τὰ μέλη τοῦ Τμήματός σας, γιατί κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐργάστηκε, δὲν ἐκοπίασε, ὅπως ἕνα μικρὸ ἐργατόπαιδο ποὺ δουλεύει στὸ γύφτικο, στὸ καρροποιεῖο, στὸ μπρουτζάδικο κ.λ.π. Μὲ τοῦτο δὲν θέλω νὰ μειώσω τὴν ἀξία τῶν μελῶν τῆς Χ. Α. Ν. Θέλω ὅμως νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἀξιοπροστασίας εἶναι περισσότερο τὸ μικρὸ παιδάκι τῶν 8 καὶ 10 ἐτῶν, ποὺ τραβάει τὸ φουσερὸ τοῦ γύφτου. Ἐκεῖ, μέσα στὸ μουτζουρωμένο μαγαζί, δὲν πῆγε ἀκόμα οὔτε ἡ Χ.Α.Ν., ἀλλὰ οὔτε καὶ ἄλλος κανένας. Καὶ ζῆ, τὸ κακόμοιρο τὸ ἐργατόπαιδο, μέσα σὲ μιὰ ἐπίγεια κόλασι, ἀπὸ ὅπου κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ τὸ βγάλῃ. Εἶμαι ἐργάτης, κύριε διευθυντᾶ, καὶ ἔχω νοιώσει τὸν πόνο τοῦ ἐργατόπαιδου. Ἐλάχιστα, μὰ ἐλάχιστα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ξέρου νὰ γράφουν τ' ὄνομά τους. Ὅλα πλέουν σὲ μιὰ κόλασι ἀμάθειας καὶ σκοτεινιάς· κανένα μέλλον, κανένα ἰδανικὸ. Ἐὰν ἡ Χ.Α.Ν., κύριε διευθυντᾶ, θέλει πραγματικῶς νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν κοινωνία καὶ τὴν θρησκεία, ἄς τὰ προσέξῃ γιατί μεθαύριο αὐτὰ θὰ εἶναι οἱ ἐχθροὶ τῆς. Β. Γ.

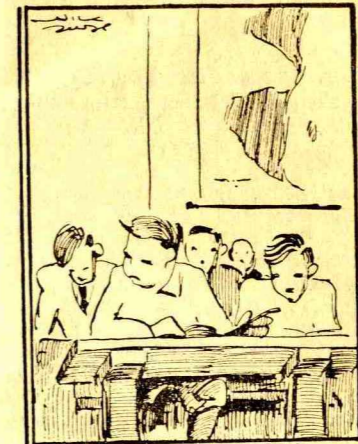
Ἐν Ἀθήναις τῆ 7)1)934

Ἀγαπητὴ «Νεανικὴ ψυχὴ».

Ἐδιάβασα τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσες στὸ γράμμα μου, καὶ σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι ἐσυγκινήθηκα βαθεῖα. Μοῦ ἔγραψες ὅτι θὰ δημοσιεύσῃς, ἂν θέλω, τὸ γράμμα αὐτὸ στὴν Ν. Ψ. Ἴδου λοιπὸν ἡ ἀπάντησή μου:—Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἦμουνα ἕνας μεγάλος λογοτέχνης, γιὰ νὰ μπόρῃσω νὰ κάνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέξουν τὰ πονεμένα ἐργατόπαιδα, ποὺ μπαίνουν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τόσο μικρά! Πόσο θὰ ἤθελα στὸ γράμμα μου αὐτὸ νὰ μποροῦσα νὰ περιγράψω τὸν πόνο τῶν μικρῶν συναδέλφων μου. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐργάτης νὰ μεταπηδήσω στὴ Δογοτεχνία, εἶναι ἀδύνατο. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ μὴν ἀρκεστῆς στὴν ἐπιστολή μου. Γράψε καὶ ἐσὺ δυὸ λόγια σταράτα, ποὺ, ἴσως—ἴσως, νὰ δημιουργήσουν ἕνα ρεῦμα συμπαθείας μεταξύ τοῦλάχιστον τῶν ἐργαζομένων μελῶν τῆς Χ. Α. Ν. γιὰ τὰ μικρὰ καὶ ἄτυχα ἐργατόπαιδα.

Β. Γ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 31)2)934

ἈΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Μὲ τὸ κῆμα... τῶν διαγωνισμῶν, ποὺ ἐπῆρε ὀλόκληρο τὸν μαθητικὸ κόσμο καὶ τὸν ἐτύλιξε μέσα στὴν κρύα του—προσωρινή, εὐτυχῶς—ἀγωνία, ἡ στήλη τῶν «Ἀνταποκρίσεων ἀπὸ τὰ Σχολεῖα» κινδύνευε νὰ μείνῃ βουβή. Ὁ... τηλέγραφος τῆς Ν. Ψ. δὲν μᾶς μετέδιδε παρὰ τὸν ἐλαφρὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ πέννες πάνω στὶς κόλλες τῶν διαγωνισμῶν καὶ—κάποτε—τὴν αὐστηρὴ φωνὴ τοῦ καθηγητοῦ, ποὺ ἔκανε καμμιὰ παρατήρησι.

Ἦρχεται ὅμως ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, κι' αὐτὸ γεμάτο διαγωνισμοὺς, ἐξιῶσεις, ἀγωνίες... Τὸ δημοσιεύομε, ἀφοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ θυμᾶται κανεὶς τὴν... τρικυμία, ὅταν πειὰ βρίσκεται μπροστὰ στὴ θαλαπρωρὴ τοῦ τζακιοῦ... ὅπως λέει καὶ ὁ ποιητῆς.

Ἀγαπημένη μου «Νεανικὴ Ψυχὴ»

Μιά καὶ τελείωσα τὸ διάβασμα τῶν αὐριανῶν μαθημάτων, ἄς γράψω δυὸ λόγια, γιατί θεὸς ἔδωκε τί ἔμπροσθέν μου θᾶχω μὲ τὴν ἐπανάληψι τῆς ὕλης ποὺ πρέπει νὰ κάμω, γιὰ νὰ ἐπιτύχω στοὺς διαγωνισμοὺς.

Ἄβριο εἶναι τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἐξαμήνου. Τὴν δευτέρα ἀρχίζουν τὰ θάσάνα μας, οἱ διαγωνισμοί.

Ἀλλοίμονο μας ἂν μείνωμε σὲ κανένα μάθημα, εἴμαστε σὲ τέτοια τάξι ποὺ δύσκολα θὰ μπόρῃσωμε νὰ διορθώσωμε τὸν βᾶθμό μας στὸ δεύτερο ἐξάμηνο, ἂν πέσωμε τώρα, γι' αὐτὸ λοιπὸν διάβασμα ἴσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, ἄς κοπιᾶσωμε λίγο καὶ δὲν θ' ἀργήσουν τὰ πράγματα νὰ μᾶς ἀνταμείψουν.

Μόνο... στὰ Μαθηματικά δὲν ἔξρω ἂν θὰ ἐπιτύχω, γιατί τὰ συστήματα τοῦ δευτέρου βαθμοῦ δὲν τὰ ἔχω πολυκατάλαθει καὶ, ἂν μᾶς βάλουν καὶ στὰ τρία ζητή-

ματα συστήματα, δὲν ξέρω ἂν θὰ γράψω καλὰ. Στὰ ἄλλα ὅμως μαθήματα δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, γιατί τὰ ξέρω ὅλα καλὰ, δόξα τῷ Θεῷ.

**

Προχθές, ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐφύραζαν τὰ σχολεῖα. Εἶχαμε πάλι μὲ τὴν γραμμὴ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὅπου ἔγινε ἡ λειτουργία καὶ κατόπιν ὁ Ἑλληνοστῆ; μᾶς κ. Τσορώνης μίλησε γιὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας.

Ἦταν θαυμάσια ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὴν ἐκκλησία ὅλος ὁ κόσμος τῆς Χαλκίδος εἶχε ἔλθῃ στὸν Ἅγιο Νικόλαο, γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ τὸν Σεβασμιώτατο. Μὰ ἐμᾶς δὲν μᾶς πολυάρεσε, γιατί ὅλη τὴν ὥρα δὲν κάναμε ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ περπατάμε τὸν Θεὸ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ γράψουμε καλὰ στὰ διαγωνίσματα πῶς νὰ μὴν στενοχωριέσαι σὺν σκέπτεισαι τοὺς διαγωνισμοὺς; ὥρες—ὥρες δὲν ἤξερα ποὺ βρισκόμουν, σὺν θυμώμονα πῶς στὸ περυσινὸ διαγώνισμα κάποιον σύστημα μ' ἔκαμε νὰ γράψω 2 1)2 ὥρες καὶ νὰ βρῶσκω τὸν χ καὶ ψ ὅλο σύνθετο κλάσμα—καὶ ἄντε πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή, νὰ βρῶ τὸ λάθος, κί' ὅλο... χειρότερα ἀντί γιὰ καλύτερα...

Ἄν τελειώσουν παιὰ κί' αὐτοὶ οἱ διαγωνισμοί, πέστε πῶς τελείωσε ὁ χρόνος καὶ πᾶμε γιὰ τὴν ἔκτη, κί' ὅστερα εἴμαστε γιὰ νᾶμαστε... Πανεπιστήμιο. Σὺν ὄνειρο πέρασαν τὰ σχολικὰ χρόνια ἢ μᾶλλον περνοῦν. Ἐνδεκα χρόνια, μιά ζωὴ δλόκληρη!!

Σχολεῖο, σοὺ λένε ἄλλοι... Τί κόπου; ὅμως χρειάζεται αὐτὸ τὸ σχολεῖο γιὰ τὰ τὸ ἀντικρύς; δὲν θὰ σκέφθῃ κανεὶς. Ἄλλ' ἂν δὲν ἦταν κί' αὐτὸ πῶς θὰ περνούσαμε τίς ὥρες; μᾶς; Τώρα ἔχουμε τὸ διάβασμα καὶ γελιόμαστε, μάλιστα πολλὰ; φορές περνοῦν οἱ ὥρες καὶ δὲν ξέρουμε καὶ μετὶ πῶς δὲν μᾶς ἐφθασαν γιὰ νὰ διαβάσωμε ὅλα τὰ μαθήματα.

Τί ξενύχτια μᾶς περιμένουν αὐτὲς τίς μέρες—κί' εἶναι καὶ ἀποκρήξ!—Τί θὰ τραβήξουμε... Νὰ βλέπῃς ἔξω νὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος καὶ ν' ἀκούς τοὺς μασκαράδες νὰ τραγουδοῦν καὶ σὺ... κλεισμένος στὸ γραφεῖο σου νὰ διαβάζῃς πῶς τὸ τριώνυμον $ax^2 + bx + c$, τρέπεται

εἰς γινόμενον παραγόντων καὶ ἐπὶ $\frac{\Delta}{\gamma} = m$ ἢ $\Delta = \gamma m$

καὶ $\frac{\Delta}{m} = \gamma$ —Ἄχ! αὐτὴ ἡ Φυσικὴ καὶ τὰ μαθηματικά!

Τώρα παιὰ ἀρκετὰ κάθησα, ἄς διαβάσω καὶ τίποτα ἐπαναλήψῃς καὶ, ἄλλη φορὰ, μετὰ ἀπὸ τοὺς διαγωνισμοὺς παιὰ, ἄς γράψω περισσότερα.

Μὲ ἀγάπη

Βιργινία Σ. Φίφα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

Ἡ Σχολὴ μᾶς διωργάνωσε τελευταίως μίαν ὠραία θεατρικὴ παράσταση, στὸ Κεντρικὸ Θέατρο, μὲ τὴν διεύθυνση καὶ δόξηται τοῦ Συλλόγου Ἑμπορικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

Βασιλικὴ Βασιλάκου

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος δὲν μπῆκε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Πέτρου Ξανθάκη κάτω ἀπὸ τὸ ποίημα «Ν ἠ ὅ τ η ς χ α ρ ᾶ» ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ σελίδα 4 τοῦ προηγούμενου φύλλου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

—Οἱ Ἀπόκρηες πέρασαν κί' ἐφέτος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τίς πολυκαταλάβουμε.

—Οἱ δημαρχιακὲς ἐκλογὲς ἀπ' τὴν μιά, ἢ «λευκὴ νύμφη τοῦ βορρᾶ» ἀπ' τὴν ἄλλη, τίς ἔκαμαν νὰ περάσουν στὰ βουδᾶ.

—Στὴν Χ.Α.Ν. ὅμως ἔγινε ἀρκετὸς ντόρος μὲ τίς ἐφετεινὲς Ἀπόκρηες, παρ' ὅλη τὴν ἔξω τερικὴ τους...δουδαμάρα.

—Ἔτσι τὸ Τμήμα ἐργαζομένων Νέων εἶχε ἕνα χαρούμενο βραδυνὸ κάτω στὴ Δέσχη.

—Ὅλα τὰ μέλη του ἔφαγαν μαζί ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τραγουδοῦσαν καὶ στὸ τέλος ἐκήρυξαν καὶ...καλαμποροπόμεο.

—Τὸ Τμήμα Ἐφήβων καὶ Παιδιῶν, παρ' ὅλη τὴν χιονισμένη περίοδο, εἶχε κί' αὐτὸ μιά Ἀποκρηάτικη γιορτὴ τὴν τελευταία ἐβδομάδα.

—Σ' αὐτὴ μετέσχον καὶ οἱ γονεῖς τῶν μελῶν.

—Ἐξεφωνήθη...προεκλογικὸς λόγος δημάρχου—μετὰ τίς ἐκλογὲς—παίχθηκαν νούμερα ἱπποδρομίου κί' ἄλλα

—Πολὸ ἐπιτυχημένο ἦταν τὸ νούμερο τῶν Ἐλπιδοφόρων, οἱ ὅποιοι εἶχαν νοικιάσει μιά λατέρνα, καὶ στὴ μέση τῆς γιορτῆς τὴν ἔφεραν μέσα, παίζοντας κάποιο κλέφτικο τραγούδι.

—Τὸ μπάρ ἦταν πλουσιώτατο.
—Ὁ...μπάρμεν, μὲ μιά θαυμασία στολὴ μαγειροῦ ἀπὸ ἄσπρο. χαρτί, ἐμοίραζε γλυκὰ καὶ...μειδιάματα.

**

—Ἡ περίφημη «Ναυτικὴ Συντροφιά» ἄρχισε τὸν τελευταῖο καιρὸ νὰ γίνεται...τσιμπούρι.

—Ἔτσι ὁ ἀντιπρόσωπός της—ὁ πρόεδρος ἔχει ἐξαφανισθῆ—ζητᾶ... ὑποχρεωτικῶς συνδρομὴ ἀπὸ ὅλες τίς Ὅμάδες τῆς Χ.Α.Ν.

—Δὲν τοῦ φτάνει ὅμως αὐτὸ, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ κί' ἀπὸ ὄτους γνωρίζει... πεντάδραχμον μηνιαίαν συνδρομὴν.

—Ἄν τολμήσῃ κανεὶς καὶ τοῦ ἀρνηθῆ, τότε ἀλλοίμονό του...

—Τὸ καλὸ μόνον εἶναι πῶς, κατὰ τίς πληροφορίες ποὺ ἔχουμε, ἢ δάρκα τῆς Συντροφιάς ἔγινε ἀγνώριστη, τὸν τελευταῖο καιρὸ.

—Ἐχρωματίσθηκε, ὠμόρφηγε, ἔγινε χαριτωμένη.

**

—Τὸ Τμήμα ἐργαζομένων Νέων ἔκαμε καὶ μιά ἐπίσκεψη τῆς χιονισμένης Πάρνηθας...

—Μερικοὶ ποὺ ἐδιάβαζαν τίς σχετικὲς διαφημίσεις τοῦ πίνακος ἀγγελιῶν,...τουρτούριζαν στὴ σκέψη τοῦ χιονισμένου βουνοῦ.

—Τὰ «θεριά» ὅμως ποὺ θὰ ἀνέβαιναν ὡς ἐκεῖ, γύριζαν στοὺς δρόμους μὲ τὸ χιόνι καὶ μὲ...τὸ σακκάκι μόνον.

—Ἡ ἡμέρα τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν», γιορτάσθηκε ἀπὸ τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Τμήμα μὲ τὴν διάλεξι τοῦ αἰδ. κ. Ἐμμ. Μυτιληναίου, ποὺ ἐξήτασε τίς προσωπικότητες τῶν Τριῶν αὐτῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν ὡς κοινωνικῶν πρωτοπόρων.

—Ἐπίσης, τὴν ἴδια μέρα, οἱ Ἐλπιδοφόροι, εἶχαν ἕνα μουσικοφιλολογικὸ ἀπογευματινὸ.

—Διαδάσθησαν μερικὰ φιλολογικὰ κομμάτια, γραμμένα μὲ θέμα σχετικὸ μὲ τὴν ἑορτὴ, καὶ παίχθηκαν καὶ μερικὰ μουσικὰ κομμάτια.

**

—Ἡ «Χαρούμενη Συντροφιά» ἐτοιμάζει μιά σειρά εἰσηγήσεων ἀπὸ διαφόρους φίλους τῆς.

—Θὰ γίνονται κάθε Σάββατο ἀπόγευμα, καὶ κατόπιν θ' ἀκολουθῆ συζήτησις.

—Θὰ μετέχουν ὄσα ἀπὸ τὰ μέλη τῶν Ὀμιλῶν θέλουν, καὶ ἄλλοι φίλοι τῶν ποὺ θὰ τοὺς προσκαλοῦν.

**

—Μάθαμε πῶς στὸ Σύλλογο «Ἀνάπλασις» τῆς Χαλκίδος, ἰδρύθηκε ὀριστικὰ ὁμάς Ἐλπιδοφόρων, μὲ Ἀρχηγὸ τὸν κ. Β. Οἰκονόμου καὶ Ὑπαρχηγὸ τὸν κ. Γ. Καλλιὰ.

—Ἡ ὁμάς αὐτὴ ἰδρύθηκε πάνω ἀκριβῶς στὶς δάσεις τῶν Ἐλπιδοφόρων τῆς Χ. Α. Ν. Ἀθηνῶν καὶ θὰ βρῖσκεται σὲ στενὴ ἐπαφὴ μασὺ τους.

—Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ εὐχηθοῦμε στοὺς χαλκιδεῖς Ἐλπιδοφόρους καλὴ πρόοδο.

**

—Οἱ «Ἀκρίτες» ἔκαμαν ἕνα πολὺ ὠρατο σῆμα.

—Εἶναι ἕνα πετυχημένο σύμπλεγμα τοῦ Ο καὶ τοῦ Α (Ὁμιλος «Ἀκρίτες») σὲ πολὺ μόντερο στυλ.

—Ὀφείλεται στὸν συνεργάτη τῶν «Ἀκριτῶν» κ. Μ. Μακάρωφ, ἀρχιτέκτονα, καὶ στὸ ἐξαιρετικὰ καλλιτεχνικὸ γούστο του.

—Ὅστε... ἄς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους καὶ οἱ ἄλλοι Ὀμιλοὶ.

**

—Τὸν περασμένο μῆνα ἔγινε μιά ἐκδρομὴ

τῶν Ἐλπιδοφόρων καὶ τῶν Ὀδοιπόρων στὸ Δράφι.

—Πῆγαν ὡς τὴν Ἁγία Παρασκευὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο κί' ἀπὸ ἐκεῖ ὠδοιπόρησαν.

—Ἔτσι οἱ «Ὀδοιπόροι» ἐδικαιολόγησαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομά τους,

ΧΑΝΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ἄγαπητὴ μου «Νεανικὴ Ψυχὴ»

Δὲν ξέρω ἂν μόνον ὁ ζωηρὸς ἐνθουσιασμός μου γιὰ τὴν ὠραία προσπαθειὰ σου μὲ κἀνη νὰ ἀπασχολήσω καὶ πάλι γιὰ λίγο τίς στήλες σου ἢ ὀφείλεται καὶ στὸ ὅτι ζήλεψα τοὺς ἄλλους ποὺ σοὺ γράφουν συχνά. Ὅπως ὅποτε δὲν θὰ νὰ ἄσκοπο νὰ ἀκούγεται καμμιὰ φορὰ καὶ ἡ φωνὴ τῆς... γερουσίας τῆς Νεολαίας, στὴν ὁποία μπορῶ νὰ φιλοδοξῶ ὅτι ἀνήκω, χωρὶς μάλιστα νὰ ἔχω καὶ κανένα ἀπολύτως—δυστυχῶς δηλαδή—κίνδυνο... καταργήσεως. Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι ἴσως ζήλεψα καὶ τοὺς νέους ποὺ σοὺ γράφουν. Καὶ πράγματι. Εἶναι τόσο ἀξιοζήλευτο, τόσο ἀληθινὰ ὠραῖο, κάθε τι ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν νεολαία, τὴ «χρυσὴ νεολαία» ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ ποιητής. Δὲ θέλω νὰ ὑπερβάλω τὰ πράγματα ἂν καὶ σοὺ γράψω μὲ τόσο ἐνθουσιασμό. Τὸ αἰσθάνομαι εἰλικρινά, ὅταν μοῦ δίδεται εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνῶ μὲ μικρότερους πολὺ ἀπὸ ἐμένα, μὲ τὴν πρωτοπορίαν τῶν νέων, μὲ τὰ παιδιὰ. Ἴσως δὲν εἶναι μόνον τὰ γνωστὰ πλεονεκτήματα τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἢ ἀγνή καρδιά, ὁ εἰλικρινὴς ἐνθουσιασμός κ.τ.λ. ποὺ δίνουν αὐτὴ τὴν τόσο τονωτικὴ γιὰ μᾶς, τὴν τόσο ζωογόνο ἐπίδραση! Ἰπάρχει ἴσως καὶ κάτι ἄλλο, ἀκαθόριστο, στὴ νεολαία—στὴν πρωτοπορίαν τῆς ἰδίως—ποὺ συγκινεῖ, ποὺ γοητεύει. Ἔτσι μόνον ἐξηγῶ πῶς μπορεῖ καὶ μὲ ἐνθουσιάζει ἐπὶ παραδείγματι τὸ διάβασμα μῖας ἀνταποκρίσεως ἀπὸ ἕνα σχολεῖο, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα παράπονο γιὰ τὴν ὀπισθοδρομικότητα καὶ τὴν ἀναποδιὰ ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ μέρος τους. Μὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ παράπονο τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου ποὺ μόλις τώρα ἀρχίζει νὰ δημιουργεῖται, μοῦ φαίνεται πῶς ξεπροβάλλει ἡ πρώτη φλόγα ἐνὸς λαμπροῦ ἠφαιστείου ποὺ ὅσο περνᾶν τὰ χρόνια τόσο καὶ θὰ μεγαλώνη ἔως ὅτου μιά μέρα ξεχειλίση καὶ φέρη σὲ δλόκληρη περιοχή γύρω του τὴν ἐπίδρασή του. Μοῦ φαίνεται δηλαδή πῶς ἡ λύπη ἐνὸς παιδιοῦ γιατί δὲν γίνεται ὅ,τι πρέπει,

γιατί δὲν τοὺς παρέχονται εὐκαιρίες γιὰ κάτι καλλίτερο, δείχνει τὸ σκίρτημα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς γιὰ κάθε τι τὸ ἀληθινὰ ὄρατο, τὴν προδιάθεσίν της γιὰ νὰ ἀπαιρωθῆ σὲ σοβαρές, σὲ μεγάλες προσπάθειες. — Μὰ δὲν πρόκειται βέβαια νὰ συνεχίσω, γιατί σκοπός μου ἦταν νὰ σοῦ γράψω δυὸ λέξεις γιὰ νὰ σοῦ διαβιβάσω τίς σκέψεις πού μου δημιούργησε ἡ ἀνάγκη τῶν εἰδήσεων τῶν σχετικῶν μὲ τὴν κίνηση τῶν νέων τοῦ προηγούμενου φύλλου. Γι' αὐτὸ δὲν στενοχωριέμαι ἀν θὰ ἱκανοποιήσω τοὺς ἀναγνώστας σου μὲ ὅσα ἔγραψα, γιατί — ἀφοῦ αὐτοὶ ὑπῆρξαν ἡ αἰτία τῶν σκέψεών μου — ... ἄς ὑποστοῦν καὶ τὰς... συνεπειὰς τῶν πράξεών των διαδίδοντας τὰ παραπάνω.

Χαλκίς, Φεβρουάριος 1934

Μὲ πολλὴ ἀγάπη

Γ. Μ. ΚΑΛΛΙΑΣ

Ἄλ. Παπαγεωργίου. Ἐνταῦθα. Τὸ «Σούρουπο» καὶ τὰ «Παλιὰ βιολιά» ἐγκρίνονται.

Ἄ. Μακρυγιάννην. Βόλον. Πολὺ σωστά ὅσα λέτε γιὰ τὴν κακὴ ἐπίδραση πού μορεῖ νὰ ἔχη σὲ κάποιον τὸ νὰ τοῦ χαρισθῆ κανεὶς καὶ νὰ τοῦ δημοσιεύσῃ κάτι πού δὲν ἀξίζει. Ἄλλὰ κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκρὴ βρίσκεται μακριὰ ἡ Ν.Ψ.—Γιὰ τοὺς συνδρομητὰς, κατάλογον κ.λ.π., μοῦ γράφετε ὅτι σὰς παρεξήγησα, ἀλλὰ δὲν μοῦ γράφετε τί ἀκριβῶς θέλετε. Περιμένω λοιπόν. Τὸ 1ο καὶ τὸ 2ο φύλλο τοῦ τόμου τοῦ 1933 ἔχουν ἐξαντληθῆ δυστυχῶς. — Ἐγκρίνονται τὸ «Τί περιμένω» καὶ «Ὁ θάνατος τοῦ Παποῦ».

Βλάδην Πήλιον. Βόλον. Γιὰ τὰ δυὸ πρῶτα τεύχη τοῦ 1933 γράφω παραπάνω. Ἡ «Μητέρα» δὲν εἶναι δημοσιεύσιμη. Προσπαθήστε ἀκόμη περισσότερο.

Φῶτον Λάμπην. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια. — Τὰ κομμάτια πού μοῦ στείλατε δείχνουν ὅτι μορεῖτε νὰ γράψετε ἀξιόλογα πράγματα κι' ἔτσι μὲ κάνουν... νὰ μὴ δημοσιεύσω κανένα ἀπ' αὐτὰ, δηλαδή τὸ ποίημα, πού μὲ κάποια συγκεκριμένη θὰ μοροῦσε νὰ δημοσιευθῆ. Ὅσο γιὰ τὸ πεζογράφο, νομίζω κι' ἐγὼ πὼς αὐτὸ τὸ εἶδος εἶναι ἰδιαίτερα δύσκολο, γιατί—ἀφοῦ τοῦ εἶναι ἡ μουσικὴ τοῦ ποιήματος—πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καλὸ στὸ περιοχόμενό του.

Georgette. Ἐνταῦθα. Ὅστε τὰ κατάφερε ὁ ἀδελφός σας νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη σας γιὰ τὴν Ν. Ψ. Μπράβο λοιπόν καὶ... στους δυὸ σας. — Γιὰ τὴν συνεργασία—καθόλου «φτωχὴ» ὅπως τὴ θέλει ἡ μετριοφροσύνη σας—εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω μάλιστα πὼς θὰ ἔχη καὶ συνέχεια.

Κ. Βλαχόπουλον. Βέρροιαν. Ὅστε ὡς αὐτοῦ πάνω βρίσκει ἡ Ν. Ψ. παιδιὰ πού τὴν ἐκτιμοῦν καὶ

τὴν ἀγαποῦν; Αὐτὸ μὰς εἶναι πολὺ ἐνισχυτικό.—Τὴν ἀντιπροσωπεῖα πολὺ εὐχαρίστας ν' ἀναλάβετε.— Ὅτι θὰ ἔρχονται πάντοτε αὐτοῦ τὰ φύλλα μὲ τὸ Πρακτορεῖο, δὲν μοροῦμε νὰ σὰς ἐγγυηθοῦμε. Ἄν σὰς εἶναι δυνατόν, γράψτε συνδρομητῆς. — Τὸ κομμάτι πού μὰς ἐστείλατε δείχνει ὅτι θὰ μορεῖτε νὰ γράψετε, μὲ κάποια προσπάθεια καὶ ὑπομονή, δοκιμάστε νὰ γράψετε ποίημα.

Μαν. Ζωγράφον. Πειραιᾶ. Μὲ πολλὴ χαρὰ βλέπω τὴν Ν.Ψ. νὰ μπαίνη μέσα καὶ σὲ μιὰ ἄλλη οἰκογένεια καὶ νὰ κατακτῆ ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ παιδιὰ.—Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. — Τὸ διηγηματάκι δείχνει ὅτι ἔχετε ταλέντο. Ἐκφράζεσθε ἀπλᾶ, εὐκολα καὶ συγχρόνως ὄρατ' ἰδιαίτερω: στὸ κομμάτι πού μοῦ ἐστείλατε ὑπάρχει μιὰ τρυφερότης πολὺ ταιριαχτῆ. Δὲν μοῦ ἀρέσει ὁμως τὸ θέμα καὶ θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ ἐστέλνατε κάτι ἄλλο. Ἄς εἶναι καὶ μεγαλύτερο.

Τάκην Παναγόπουλον. Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ «Στὸν Παποῦ μου» ἐγκρίνεται.

Β. Γ. Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ δεύτερο «διήγημα» δὲν εἶναι διήγημα, Ἄλλὰ θέλω νὰ σὰς ἀποτρέψω ἀπολύτως ἀπὸ τὸ ν' ἀπογοητευθῆτε. Καὶ μορεῖτε νὰ γράψετε καὶ ἔχετε ἀκριβῆ πράγματα νὰ πῆτε. Ὅστε ἡ βίας ὑπάρχει. Ἐκεῖνο πού λείπει, μορεῖτε εὐκολὰ νὰ τὸ ἀποκτήσετε, δηλαδή μιὰ ὑπόθεση (τὸ δεύτερο πού μοῦ στείλατε δὲν εἶχε ὑπόθεσιν) πού νὰ μὴ εἶναι συνειδημένη, ὅπως ἦταν συνειδημένη ἡ ὑπόθεση τοῦ πρώτου. Περιμένω λοιπόν.

Μαριάνναν Γεωργαντᾶ. Ἐνταῦθα. Μὲ πολλὴ μου χαρὰ—ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ—δημοσιεύω τὸ «Χιόνια καὶ χιόνια».

Γιάννην Ἀποδόπουλον. Καλλιθέα. Ἐγκρίνονται τὸ «Λυχνάρι τοῦ Σοφοῦ» καὶ τὸ «Νύχτα στὴν πόλη».

Ὁλνυπίαν Σαμαρτζῆ. Ἐνταῦθα. Νὰ πού μὰς ξαναθυμηθήκατε. Καὶ φταίει—φαίνεται—τὸ χιόνι, πού σὰς ἔκαμε νὰ γράψετε τὴν «Νοσταλγία». Δὲν μοῦ φαίνεται ὁμως, δυστυχῶς, δημοσιεύσιμη. Ὅταν βρῆτε ἕνα καλὸ θέμα, γράψτε καὶ περὶ ἐκτεταμένο.

Ο ΔΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΝΕΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44

ΤΗΛΕΦ. 21-324

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 25

ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 15

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2 (ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1934)

Τιμή δρχ. 2.50

**ΝΕΑΝΙΚΗ
ΨΥΧΗ** —

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΧΑΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία Δρ. 25

Έξάμηνος » 15

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

1934